

N. 176

X 783

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΩΤΟΥ

Μαρτυρήσαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ ἔτος 1672
τὴν 23 Σεπτεμβρίου

Ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ Πανοσιολογιώτατου Ἀρχιμανδρίτου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἡγουμένου τῆς μονῆς Πρωτοσύτου τῆς Εὐρυτανίας

Μεγαλυνάριον

Ἐθελξε σοι πόθος ὁ τοῦ Χριστοῦ, Νικόλαε μάρτυς, τὴν
καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν, διὸ τοῖς τυράννοις, παρέδωκας τὸ
σῶμα, ὑπὲρ Χριστοῦ τιθῆναι ὄν καὶ ἐκήρυξας.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1923

ΟΜΙΛΙΑ ΠΕΡΙ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Νηστεία, Ἀγρυπνια, Προσευχή, οὐράνια χαρίσματα λαβών.

Οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶ Ἀπόστολοι, παρέδωσαν εἰς ἡμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς, τὴν ἱερὰν Νηστείαν ὡς κεφάλαιον τῶν ἀρετῶν, διδάσκοντες πόσον μέγαλον ὄφελος μᾶς προσενεῖ, ἐκείνος ποῦ νηστεύει καὶ τηρεῖ τὰς ἱερὰς παραδόσεις τῆς Νηστείας.

Κανὼν Ἀγίων Ἀποστόλων. Ὁ καταλύων τὴν Μ' Τεσσαρακοστήν καὶ Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν τοῦ ἔτους, ἐκτός δι' ἀσθένειαν σωματικὴν, ἐὰν ἡ λαϊκὸς ἀφωριζέσθω εἰ δὲ ἱερεὺς καθαιρεῖσθω.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἐτίμησε τὴν Νηστείαν, εἰς τὸ Σαραντάριον Ὅρος νηστεύσας ἡμέρας 40 καὶ νύκτας 40 πειραζόμενος κατὰ τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τοῦ διαβόλου.

Ὁ Προφήτης Ἠλίας διὰ νηστείας ἀνέστησεν τὸν Υἱὸν τῆς Σαραφθείας χήρας γυναικός. Ὁ Προφήτης Μωϋσῆς ἔλαβε τὰς θεογράφους πλάκας εἰς τὸ Ὅρος Σινᾶ διὰ τῆς νηστείας. Ὁ Προφήτης Δανιὴλ ἐσφάλισε τὰ στόματα τῶν λεόντων, καὶ εἶδε τὸν Κύριον ὡς Κριτὴν ἐπὶ θρόνου καθήμενον διὰ τῆς νηστείας.

Ὁ Προφήτης Ἐλισσαῖος ἀνέστησε τὸν Υἱὸν τῆς χήρας Σαμωνίδου γυναικός, διὰ τῆς Νηστείας.

Οἱ 7 Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι διὰ τῆς Νηστείας κατέσβησαν τὴν κάμινον τοῦ πυρός.

Οἱ Ὅσιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ἔλαβον μεγάλην δόξαν καὶ τιμὴν διὰ τῆς Νηστείας.

Ἡ νηστεία, καθαρίζει σῶμα καὶ νοῦν, καὶ διάνοιαν, καὶ χαλινώνει τὰ σωματικὰ πάθη, ὅπου ἡ πολυφαγία, καὶ ἡ πολυποσία τὰ καταστρέφει. Ποῖος πολυφάγος ἐγείνεται ἀσκητής, ποῖος μέθυσος ἐγείνεται φιλόσοφος, ποῖος φιλήδονος ἐγείνεται Ἅγιος, ποῖος σάρκινος ἐγείνεται μέτοχος τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν;

Λεχθῆτε ἀδελφοί μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης τὴν Ἀγίαν Νηστείαν ὡς Μητέρα τῶν ἀρετῶν, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνίσασθαι, τὸν δρόμον τῆς Νηστείας ἐκτελέσατε, τὴν Ὀρθόδοξον καὶ ἀμείαντον πίστιν τηρήσατε διὰ Πρεσβειῶν τῆς Παναχράντου του Μητροῦς, τῶν θεοκηρύκων Ἀποστόλων τῶν Μεγάλων Προφητῶν, Μωϋσέως. Ἡλιοῦ καὶ Ἐλισσαίου, Δανιὴλ καὶ τῶν 3 Παίδων καὶ πάντων σου τῶν Ἀγίων Ἀμὴν.

Ἀθῆναι 9 Μαρτίου 1928 Γεώργιος Ἀ. Βουτέρης Ἱερεὺς ἐφημέριος Ὁσίου Μελετίου.

Ἐν μηνὶ Σεπτεμβρίῳ ΚΓ'

Ἐορτάζομεν τὴν ἁθλήσιν τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος ΝΙΚΟΛΑΟΥ τοῦ νέου ἐκ Καρπενησίου.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στιχ. Ἡ καὶ ψάλλομεν τὰ στιχηρὰ τοῦ Μάρτυρος, Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Φῶς τριλαμπέστατον Μάρτυς Χριστοῦ Νικόλαε, αὔλον σὺν αὐλοῖς, καθαρῶς ἀπολαύεις, ὅθεν δέομαί σου τὸ ζοφερόν τῆς ψυχῆς μου καταύγασον, καὶ γηθοσύνης πρὸς ἡμᾶς τὰ σὰ τερπνὰ εὐφημήσω νικητήρια.

Φῶς ἐν καρδίᾳ νοερόν Μάρτυς δεινόμενος μαρμαρυγὰς ἐπέμπεις τοῖς πιστῶς προσχοῦσι τὴν πάνσεπτόν σου Κάρρην, ἣν ὑπὲρ Χριστοῦ, ἀπετμήθης Τρισόλβιε, τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν πεπλουτικῶς ἦν παρέχεις τοῖς προστρέχουσι.

Χρυσοειδὴς ἀναδείχθης περιστερὰ λογικὴ περιηργυρωμένης μαρτυρίῳ τῷ βέλθμῳ πτέρυγας ἐκτίσω πορφυραυγεῖς ἀναπετάσας κατέπαυσας, πρὸς οὐρανίους θαλάμους, ἐνθα χοροὶ τῶν Μαρτύρων συναγάλλονται.

Χαῖρε εὐφραίνου καὶ σκίρτα ἡ Νικολάου Πατρίς, τὸν σὸν καρπὸν πρὸς νύσσαν, τὴν οὐράνιον πέμψας, καὶ στέφος μαρτυρίου παρὰ Χριστοῦ, λαμπροφανῶς ἐνεδύσατο, ὡς καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς νίκης ἐπώνυμος, ἀνεδείχθης Μάρτυς Νικόλαε, Πανσεβάσμιε, ἐν σταδίῳ κηρύξας Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ ἐναντίον βασιλέων, καὶ τυράννων αὐτὸν ὁμολογήσας, διὸ μὴ παύση πρεσβεύων, ὑπὲρ τῆς φιλῆς πατρίδος καὶ πάντων τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν, τῶν τὴν μνήμην σου τελούντων πιστῶς, τὸν μόνον φιλάνθρωπον, λυτρωθῆναι ἡμᾶς τῆς τῶν ἀθέων βαρβάρων δεινῆς μανίας.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Βλέπε τὴν Ἐλισάβετ πρὸς τὴν Παρθένον Μαριάμ διαλεγομένην τί παραγέγονας πρὸς με ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου; σὺ Βασιλέα βαστάζεις κἀγὼ Στρατιώτην· σὺ τὸν Νομοδότην, κἀγὼ τὸν Νομοθέτην· σὺ τὸν Λόγον, κἀγὼ τὴν Φωνήν, τὴν κηρύξασαν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Εἵσοδος, τὸ φῶς ἱλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας
καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. μγ.

Τάδε λέγει Κύριος, πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συνα-
χθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν, τὶς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς·
εἶτα ἐξ ἀρχῆς τὶς ἀκουσταποιεῖσαι ἡμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρ-
τυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ, γίνεσθέ
μοι μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐ-
ξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ
εἰμὶ. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ
ἔσται. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεός καὶ οὐκ ἔσται παρέξ ἐμοῦ ὁ σῶζων.
Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνεῖδισα καὶ οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν Θεός
ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι
ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμὶ καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρού-
μενος ποιήσω, καὶ τὶς ἀποστρέψει αὐτό; οὕτω λέγει, Κύριος
ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα,

Κεφ. Γ. α'.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν
βάσανος. ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνᾶναι, ἐλογίσθη κά-
κωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμά, οἱ
δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν,
ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, με-
γάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεός ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν
αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ, ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐ-
τοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς καὶ ἐν
καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλόμφουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν κα-
λάμῃ διαδραμοῦνται· χρινουσὶν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ
βασιλεύσουσι αὐτῶν· Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας, οἱ πεποιοῦντες ἐπ'
αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενουσὶν
αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσιος αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ
ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

Κεφ. ε'

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός αὐτῶν,

καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστου, διὰ τοῦτο λείπονται τὸ βα-
σίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς
Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι
ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ
ἀπλωποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώ-
ρακα δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον,
λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον
ὄργην εἰς ῥομφαίαν συνεπολεμήσῃ, αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς
παράφρονας. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπτῶν, καὶ
ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ
ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφθήσονται χάλαζαι. Ἀγανα-
κτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συκλύσωσιν
ἀποτόμως ἀντιστήσεται αὐτοῖς Πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαί-
λαφ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρτηώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνο-
μία, καὶ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δικαστῶν. Ἀκούσατε
οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνω-
τίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις
ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κρᾶτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία
παρὰ ὑψίστου.

Εἰς τὴν λιτὴν τροπάρια τοῦ Ναοῦ. Ἦχος Δ'.

Σήμερον ἡ ἀξιεπαινός Ἑλλάς τῆς Θεοτόκου τὴν Εἰκόνα πα-
νηγυρίζουσα, καὶ Αἰτωλίαν συγκαλεῖται πρὸς αἴνεσιν· Σήμερον
τὰ χριστωνύμων πλήθη ἀγάλλονται, καὶ ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων,
ὡς καὶ πρὶν πανηγυρίζει, μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ἑορτάζοντες σήμε-
ρον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐκδοήσωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύ-
ριος μετὰ σοῦ ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἰδιόμελα, ἦχος α'.

Ὁ λαμπρὸς ἀριστεὺς Νικόλαος, ἐν τῇ ἐνδόξῳ ἀθλήσει αὐτοῦ,
τὰς ἄνω δυνάμεις εὐφραίνων, καὶ σὺν αὐταῖς ἀγαλλόμενος, νῦν
ἐπὶ γαίῃ τοῖς πιστοῖς πανηγυριν ἡγεῖρε, καὶ συνεορτάζειν ἡμῖν,
τοῖς δὲ αὐτὸν ἡθροισμένοις, ὡς Χριστοῦ δοῦλος παρεγέγονε, δι'
ὅπερ αὐτὸν ἀξίως τιμήσωμεν, ἀπαύστως πρεσβεύοντα τῷ τῶν
ὅλων Θεῷ δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ Πατρίς ἡ τοῦ Νικολάου, ἔχουσα ἀντιλή-

πορα, τὸν ἐν μάρτυσιν Ἀριστέα. Αὐτὸς γὰρ τὰ σοφίσματα ἅπαντα τοῦ βελίαρ κατήσχυνε, καὶ πάσας τῶν τυράννων τὰς ἀπειλὰς ἀνδρειοφρόνως ἐπάτησεν ὑπὲρ Χριστοῦ γενναίως ἐναθλήσας, ὃ καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως πάσης ἀοράτων καὶ ὁρατῶν, φυλάττεσθαι ἄτρωτον, ἐχθρῶν ἐπηρείας, αἰτούμενος ἡμῖν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ'.

Χαῖρε καὶ εὐφραίνου στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ Μεγαλομάρτυς Νικόλαε. σὺ γὰρ ἐν σταδίῳ τὸν Χοριστὸν ἀνδρείως ἐκήρυξας, καὶ ἐναντίων βασιλέων καὶ τυράννων εὐθάρσως ὡμολόγησας, διὸ καὶ νομίμως ὑπὲρ αὐτὸν ἐναθλήσας, ἀξίως ἐστεφανώθης, κληρουχίας οὐρανοῦ μετὰ Μαρτύρων ἀξιοωθείς, ὃ καὶ πρεσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει σου τελούντων τὸ μνημόσυνον.

Ἦχος γ'.

Νεανικὴν ἄγων τὴν ἡλικίαν ἀνδρεῖον ἐδειξας τὸ φρόνημα, νίκης ἐπόνυμε Νικόλαε, τύραννον ἀγριαίνοντα ῥωμαλέως τροπώσάμενος, καὶ αἰσχύνης πληρώσας τὸν ἄμετρα καυχώμενον πάντα γὰρ αὐτοῦ τὰ σοφίσματα, ὡς ἀράχνης διαλύσας ἱστόν. καὶ τροπαιὸν στήσας, ἔστις τροπαιοφόρος εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου, τὰ γέρα τῶν καμάτων κομιζόμενος, καὶ ἡμῖν τοῖς σὴ τιμῶσιν, αἰτούμενος πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος,

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε τῶν πιστῶν ὁ σύλλογος, πνευματικὴν χορείαν ἐπικροτήσαντες, Νικόλαον τὸν ἀήττητον Ἀριστέα. ἀνθεσιν ἐγκωμίων καταστέψωμεν λέγοντες· χαίρεις, ὁ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γενεᾷ. οἷός τις ἀστήρ λαμπροφανὴς ἀναλάμπας· χαίρεις ὁ τὰς τοῦ παμμηχάνου παγίδας, ἀετὸς ὥσπερ ὑπόκτερος ἐκφυγῶν· χαίρεις ὁ τὴν μορμολύκου κακόνόϊαν, ἀδεῶς στηλιτεύσας. Χαίροις ὁ τὸν Χριστὸν εὐθάρσως ὁμολογήσας, καὶ τὸν τῆς νίκης στέφανον, ἀξίως ἀναδυσάμενος. Αὐτῷ τοιγαροῦν μὴ παύσῃ πρεσβεύων, ὑπὲρ σῆς φίλης πατρίδος, καὶ πάντων τῶν ὁρθοδόξων χριστιανῶν, ὅπως εὖρωμεν ἔλεος, καὶ βασιλείας οὐρανῶν ἀξιοθῶμεν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἁσιστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήτον, τὴν ἀβράχῃ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. Α'. Χαίρεις ἀσκητικῶν.

Δεῦρο μάρτυς Χριστοῦ πρὸς ἡμᾶς, σοῦ δεομένους συμπαθοῦς ἐπισκέψεως, καὶ ῥύσαι κεκακωμένους τυρανναῖς ἀπειλαῖς, καὶ μακρίας φεῦ! Ἰσραηλίδος, ὅφ' ἧς ὡς αἰχμάλωτοι καὶ γυμνοὶ διωκόμεθα, τόπον ἐκ τόπου, συνεχῶς διαμείβοντες, καὶ πλανώμενοι, ἐν σπηλαίοις καὶ ὄρεσιν. Οἰκτεῖρον οὖν πανεύφημε, καὶ δὸς ἡμῖν ἄνεσιν, παῦσον τὴν ζάλην καὶ σθέσον τὴν καθ' ἡμῶν ἀγανάκτησιν, Θεὸν ἱκετεύων τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Δένδρον ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ, πεφυτευμένον εὐπρεπὲς ἀναδέδειξαι, ἀνθήσαν δικαιοσύνην, τοῦ μαρτυρίου σοφέ, καὶ τὴν καρτερίαν, καὶ τὴν ἔντασιν, ὡς κέδρος λιθάνου δέ, ἐπληθύνθης τρισόλβιε, ἐν ἐκκλησίαις ψαλμικῶς εὐωδιάσας, καὶ ἀπήλασας μορμολύκου κακόνόϊαν. Ὅθεν καὶ τὴν πανένδοξον, ἀπέτεμον Κάραν σου, ἣν καὶ πιστῶς προσκυνούμεν, χρεωστικῶς τε, ἀλλ' αἵτησε κατόπιν σοι πάντας τῶν ἰχνῶν ἀκολουθεῖσαι Μάρτυς Νικόλαε.

Στιχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος.

Ὅλως πεπωρωμένος τὸν νοῦν, ἐσχοτισμένος τὴν ψυχὴν καὶ διάνοιαν οὐ τρέμω τὴν καταδίκην, οὐ τῆς γεένης τὸ πῦρ, ἀλλὰ χοίρων μᾶλλον ὑποσύρομαι, κακῶς ὡς αἰχμάλωτος, ἀπωλείας εἰς θάλαθρα, καὶ χοῖρος ὥσπερ τῷ βορβόρῳ ἐνήδομαι, ὡς τί γένομαι, ποῦ προσφύγω ὁ ἄθλιος; δεῖξον τὴν ἀκατασχυντον, πρεσβεῖαν σου. Ἐνδοξε, νῦν ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐκ λάκκου ταλαιπωρίας ἀνάγαγε ψυχὴν τὴν ἀφρόνως παροργίσασαν τὸν φύσει, Θεὸν μακρόθυμον.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Διὰ πόθον Χριστοῦ τρισμάκαρ Νικόλαε, τὸ σῶμά σου, παρέδωκας εἰς μάστιγας καὶ βλαίον θάνατον. Ὑπὲρ φύσιν ἡγωνίσθης, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον Χριστός σοι ἀμείβεται καταφρονήσας γὰρ φθειρομένης σαρκός, καὶ προσκαίρου ζωῆς, ἐφθασας εἰς τὸν λιμένα τῆς καταπαύσεως, εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον καὶ τροφὴν τὴν ἀδάπανον, εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἁγίων, τὴν ἐπουράνιον Ἱερουσαλήμ, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν πρωτοτόκων. ἐν ἣ τρανώτερον τοῦ Θεοῦ κάλλους ἐπεντρύφων καὶ ἡμᾶς τυχεῖν πρέσβευε δεόμεθα.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Ἡ Ἑλισάβετ συνέλαβε τὸν Πρόδρομον τῆς χάριτος, ἡ δὲ Παρθένος τὸν Κύριον τῆς δόξης, ἡσπάσαντο ἀλλήλαις αἱ μητέρας καὶ τὸ θρόνος ἐσκήρτισε. Ἐνδοθεν γὰρ ὁ δούλος ἦναι τὸν Δεσπότην, Θαυμάσασα ἡ μήτηρ τοῦ Προδρόμου ἤρξατο βοᾶν πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου ἔλθῃ πρὸς με; ἵνα σώσῃ λαὸν ἀπεγνωσμένον, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Προδρόμου καὶ τοῦ Μάρτυρος. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἐφρυεῦθης ὡς ῥόδον πανευδέστατον, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου Μάρτυς Νικόλαε, καὶ ἐποτίσθης δαφιλῶς ρείθροις αἱμάτων σου, εὐωδιάζεις δὲ τερπνῶς τὰς διανοίας τῶν πιστῶν, διὸ Σοὶ θερμῶς κραυγάζω, τὸ δύσειδὲς τῆς ψυχῆς μου, ὁδμαῖς, χαρίτων σου καταλάμπρυνον.

Καὶ τῶν Θεοτοκίων. Χαῖρε πύλη.

Εἰς τὸν ὄρθον. Μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Φυτευθεὶς ὡσπερ ξύλον Μάρτυς Νικόλαε, διεξόδοις ὑδάτων ρείθροις αἱμάτων σου συνεργεῖα Θεικῇ καρποὺς τῶν ἄθλων σου, ἐν καιρῷ περιφανῶς, τῷ φυτουργῷ καὶ ποιητῇ ἀπέδωκας, διὰ τοῦτο, τὴν σὴν Ἀγίαν ὑμνοῦμεν μνήμην, τιμῶντες σε Παμμακάριστε.

Δόξα τοῦ Προδρόμου

Ἑλισάβετ στεριώσεως ἡλευθέρωται, ἡ Παρθένος δὲ πάλιν Παρθένος ἔμεινεν, ὅτε φωνὴ τοῦ Γαβριὴλ γαστρὶ συνέλαβεν, ἀλλ' ἐν νηδύνι προσκιρτᾷ, τὸν ἐν γαστρὶ παρθενικῇ Θεὸν προγνοὺς καὶ Δεσπότην, ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν σαρκούμενον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Χαῖρε Ἅγιον ὄρος καὶ Θεοβάδιστον, χαῖρε ἔμφυχε βάτε, καὶ ἀκατάφλεκτε. Χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα ἡ μεταγούσα θνητοὺς πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν, χαῖρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπείρανδρος τεκούσα τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν. Κάθισμα Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Σταυρὸν ὡσπερ θώρακα, ἀναλαβόμενος, πρὸς πάλιν ἐχώρη-

σας, τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν, γεναίως Νικόλαε· ὅθεν ἐξαφανίσας ὁ τρανῶν δυναστείαν, ἔπαθλον ἐκομήσω τῶν θαυμάτων τὴν χάριν, πρεσβεύων λυτρωθῆναι ἡμᾶς, αἰχμαλωσίας πικρᾶς.

Δόξα, Ἦχος δ', Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἐκ Παρθένου δι' ἡμᾶς σαρκωθεῖναι βουληθείς, διαπιστούμενος τῆς σῆς κυοφορίας τὸ ξένον μυστήριον, τῇ στείρᾳ τὸν υἱὸν παρ' ἐλπίδα τεκεῖν ἐν γήρατι δεδωκώς, τὸν Πρόδρομον, ὁδοποιεῖν προσέταξας ἐν θαύμασι, τὰ θεῖα ὄντως σου θαύματα, αὐτοῦ τελοῦντας, τὴν θείαν ὄντως σύλληψιν σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Μετὰ τὸν πολυέλαιον. Κάθισμα, Ἦχος γ'.

Θείας πίστεως.

Ὁρθος ἔλαμψας ὁμολογίας, λύων ζόφωσιν τῆς Ἀγαρ Μάκαρ, καὶ πρὸς τὸ φῶς καθοδηγῶν ἡμᾶς Ἅγιε, ὅθεν τὴν σὴν φωτοφόρον πανήγυριν, ἐπιτελοῦντες Νικόλαε ἐνδοξε, ἐκβοῶμεν σοι Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἰκέτευε, δωρήσασθε ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, τὸ αὐτό. Κοὶ νῦν Θεοτοκίον.

Θρόνος πάγχρυσος τοῦ βασιλέως καὶ παράδεισος διηνηθισμένος, ἀνεδείχθης Θεοτόκε Πανάχραντε, τὸν γὰρ Θεὸν ἐν γαστρὶ σου βαστάσασα, εὐωδιάζεις ἡμᾶς θείαις χάρισιν ὅθεν ἅπαντες, Θεοῦ ἀληθῶς Μητέρα σὲ κηρύττομεν αἰεὶ καὶ μεγαλύνωμεν.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

ΕΙΠΕΝ ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Βλέπετε ὑμεῖς ἑαυτοὺς· παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια καὶ εἰς συναγωγάς· δοθήσεσθε, καὶ ἐπὶ ἡγεμόνων καὶ βασιλέων ἐκθήσεσθε ἕνεκεν ἐμοῦ, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς. Καὶ εἰς πάντα τὰ ἔθνη δεῖ πρῶτον κηρυχθῆναι τὸ Εὐαγγέλιον. Ὅταν δὲ ἀγάγωσιν ὑμᾶς παραδίδοντες, μὴ προμεριμνᾶτε τί λαλήσητε, μηδὲ μελετᾶτε· ἀλλ' ὅ ἐὰν δοθῇ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, τοῦτο λαλεῖτε. οὐ γὰρ ὑμεῖς ἐσὶτε οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς εἰς ἀδελφὸν εἰς θάνατον, καὶ πατὴρ τέκνον· καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς καὶ θανατώσουσιν αὐτούς. Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τὸ τέλος, οὗτος σωθήσεται.

Ὁ Ν'. καὶ τὰ ἀκόλουθα. Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. β'. Διὰ πόθον Χριστοῦ. Ζήτει αὐτὸ εἰς τὸ Δοξαστικὸν τῶν Ἀποστόλων. Ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Προδρόμου εἰς δ'. καὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου εἰς δ'. Ὁ κανὼν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, Συλλογὴ Ἰωνᾶ. ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε.

Πῶς κατ' ἄξιαν ἐπαινέσω, Ἄγιε, πῶς εὐφημήσω σὲ τὸν τοῦ Χριστοῦ Νέον, στρατιώτην ἄριστον, τὸν ἐχθρὸν τὸν ἄσπονδον, τοῦ Χριστοῦ καθελόντα, τὸν Μάρτυρα τὸν ἀήτητον, τὸν τῆς νίκης Μάκαρ ἐπώνυμον.

Ὅλως φωτὸς τοῦ ἀνεσπέρου γέγονας, κατοικητήριον, τὸν γὰρ τὸ φῶς πᾶσι χορηγοῦντα Κύριον, ἀτρόμως ὠμολόγησας καὶ τὴν Κάραν ἐτμήθης, ὑπὲρ Χριστοῦ παναοίδημε, οὐ τῇ μετουσίᾳ φῶς γέγονας. Σίμβλον, τὸ θεῖον ἐγνωρίσθη σῶμά σου, Μάρτυς Νικόλαε, τὰς ἀρετὰς ὥσπερ μέλι φέρων ἐνδοξε, μέλι τὰς αἰσθήσεις σου καὶ κηρίον τὴν πίστιν γλυκύτητα τὴν ἐλπίδα δὲ καὶ κριπίδος βάσιν τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον ἐκγαστρός Ἀγίας σου, Θεὸν τὸν ἄσαρκον, Θεογενήτωρ Κόρη, προσελθόντα πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν Θεοτόκων σε, ἀληθῶς καὶ κυρίως ὁμολογούντων Πανάμωμε σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, Πάναγνε.

Ὁ εἰρμός. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Νέος ὑπάρχων κομιδὴ, καὶ παρρησίᾳ κηρύττων, τὸν Χριστὸν ἀληθινὸν Θεὸν ὄντα τοὺς ἀθέους δικαστὰς μὴ δειλιῶν διήλεγχε, ὅθεν σε τούτῳ χάριν, οἱ ἀνομοῦντες ἀπέκτειναν.

Ἴδε μου Μάρτυς τὰ δεινὰ, καὶ πολυτάλαντα χρέη, καὶ τὴν ἄφεσιν εὐχαῖς σου ταχέως ἐπιβράβευσον ὥς ἂν μὴ καταλάβῃ τέλος με, τοῦ βίου τοῦ δυστήνου, καὶ τῇ γεένῃ ριφθῶμαι.

Διαφυγὼν τὰς ἐπὶ γῆς φροντίδας καὶ περιστάσεις, ἐν τῷ πόλῳ τὴν κατοίκησιν εὖρες διὰ αἵματος. Θεῷ ἀπαύστως συγγινόμενος. Διὸ τῷ σῷ λειψάνῳ φῶς οὐρανόθεν ἐπέλαψεν.

Ὑπερθεν Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, συνήθως νῦν ἐποπτεύεις, ταῖς εὐχαῖς σου ὀρθοδόξων τὰ στίφη, καὶ δεικνύεις τηλαυγῶς, τῆς τὴν ἄγκυραν, δι' ἧς καὶ τῶν βασάνων περιχαρῶς κατεφρόνησας.

Θεοτοκίον.

Ἡ ὑπὲρ φύσιν ἐν γαστρί, ἄνευ σπορᾶς συλλαβοῦσα, καὶ τὸν Λόγον ὑπὲρ λόγον τεκοῦσα, παρὰ φύσιν με πολλὰ, ἡμαρτηκότα πρόσδεξαι, καὶ τῷ Υἱῷ σου Κόρη, ταῖς σαῖς πρεσβείαις οικείωσον.

Κάθισμα. Τοῦ Προδρόμου, Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Θυμιῶντι ἐν ναῷ τῷ Ζαχαρίᾳ ἱερεῖ, Γαβριὴλ ἐξ οὐρανοῦ ἐπέστη λέγων πρὸς αὐτόν. Ὅτι ἐν γῆρα σου ἔξεις καρπὸν εὐκλεῆ καὶ στείρωσις ἢ πρὶν τῆς Ἑλισάβετ νυτὶ, λυθίσεται εὐθὺς καὶ ἀκαρπίας γονὴ καὶ συλλαβοῦσα τέξεται τὸν Ἰησοῦν κήρυκα τε καὶ Πρόδρομον. Αὐτοῦ πρεσβείαις. Σωτήρ τοῦ κόσμου σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα.

Τοῦ Μάρτυρος Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν Λόγου.

Νεανίας τῷ ὄντι περικαλλὲς στρατιώτης τοῦ λόγου περιρραίνης, οἰχθεὶς τὰ στρατεύματα τοῦ ἐχθροῦ ἐξηφάνησας τοῦ Σταυροῦ τῷ ὀπλῳ καὶ νίκης διάδιμα κορυφῇ τιμία ἐδέξω Νικόλαε· ὅθεν διὰ ξίφους, ἐκτιμηθεὶς σου τὴν κάραν, ἠνώθης τῷ ἔρωτι, τελειώτερον ἐνδοξε, ἀθλητῶν ἐγκαλώπισμα πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσιν πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Χαῖρε θρόνε περίμορφε τοῦ Θεοῦ Κόρη καθέδρα βασιλική, κλίνη πορφυρόστρωτε Χρυστόφορε θαλαμὲ χλαμὺς ἀλουργόχρους τιλμαφέστατον τέμενος, ἀστραπηφόρον ἄρμα λυχνία πολύφωτε.

Χαῖρε Θεοτόκε, δωδεκάτειχε πόλις, καὶ πύλη χρυσήλατε, καὶ παστάς ἀγλαόμορφε, ἀγλαόχρυσε τράπεζα, θεοκόμηστον σκηνώμα, χαῖρε ἐνδοξε νύμφη ἡλιοστάλακτε, χαῖρε μόνη τῆς ψυχῆς μου εὐπρέπεια.

Σὺ μου ἰσχύς Κύριε (ᾠδὴ δ'. ὁ εἰρμός)

Σὺ γλυκασμὸς ὑπάρχεις καὶ ἀγαλλίασις Θυμιδιά, εὐφροσύνη Ἄγιε, ἀνευφημούμενος καὶ πιστῶς ὑμνούμενος Μάρτυς, παρ' ἱκετῶν ἀναξίων σου. Διὸ τοὺς σὲ τιμῶντας, εὐφρανθῆναι δυσώπει, καὶ χαρὰς θεϊκῆς καταξίωσον.

Ἠλιακὰς λαμπρότητας ἐξενίκησας, ἀσυγκρίτως, Ἄγιε Νικόλαε, ὡς μαρτυρήσας ὑπὲρ Χριστοῦ, καὶ λαμπτήρ ἐδείχθης, φω-

στήρ ανέσπερος ἔνδοξε, ὁ μὴδὲ περιόδοις, ἡμερῶν ἢ τῶν χρόνων, ἐκ μετρούμενος ἢ θεωρούμενος.

Τερπνῶς ἀνθῶν, ταῖς ἀρεταῖς, καὶ ταῖς πράξεσι, καὶ ὡραίοις καρποῖς εὐθυνοῦμενος ἐν τῇ παρούσῃ νῦν γενεᾷ ὄντως ἀνεδείχθης, Δαυϊτικῶς φοῖνιξ Ἅγιε, πρὸς ὕψος μαρτυρίου σταλαγμοὺς τῶν αἱμάτων, εὐθαλοῖς ὥσπερ κλάδους ἐβλάστησας.

Θεοτοκίον.

Λάμψον μοι φῶς τῆς μετανοίας Πανάμωμε, ἀνοιξόν μοι θύραν τοῦ ἐλέους σου, καὶ χεῖρα ὀρεξὸν βοηθόν, ὅτι τοῦ θανάτου πύλαις ἰδοὺ προσεπέλασα, καὶ ἤγγισε τῷ Ἀδῇ ψαλμικῶς ἡ ψυχὴ μου, ἀλλὰ σῶσόν με σὺ καὶ σωθήσομαι.

ὠδὴ ε'. ὁ εἰρμός, ἵνα τί με ἀπώσω.

Ἰλικὴν πᾶσαν δόξαν, καὶ τὰς ἀπειλὰς τῶν τυράννων Νικόλαε εἰς οὐδὲν ἡγήσω, θεὸς ἔρως γὰρ ὅλον κατέφλεξε, σὲ ἐκ ὀρέφους, ὅθεν καὶ διαυγῇ σε μαργαρίτην, καὶ ἀπόθετον, κτῆμα ἀπέδειξεν.

Πρὸς Θεοῦ παρρησίαν, ἔχων ἀκαταίσχυντον μάρτυς Νικόλαε τοὺς ἐπιτελοῦντας, τὸ σεπτὸν σου καὶ θεῖον μνημόσυνον καὶ ἀσπαζομένους, ζῆσει ψυχῆς Μάρτυς σὴν Κάραν, ἐξελοῦ πάσης βλάβης καὶ θλίψεως.

Ἰλασμοῦ τῶν πταισμάτων, καὶ ἀπαλλαγῇ τῶν κινδύνων παράσχου μοι, τῶν Μαρτύρων κλέος, ὀρθοδόξων τὸ καύχημα ἔνδοξε καὶ Ἀγγέλων θείων συγκοινωνῇ τῇ μεσητεῖᾳ, τῆς σῆς ἀκαταλύτου δυνάμεως.

Θεοτοκίον.

ὠδὴ ς. Ὁ εἰρμός. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τὸ φρόνημα εὐσταθές, καὶ γηραλαῖον κτησάμενος, νεανικῶς τὰς πικράς, βασάνους ἠπήνεγκας, τὸν τύραννον ἥσχυνας ὁ γὰρ θεὸς ἔρως, τῆς ψυχῆς σου κατεκράτησε.

Μεγάλως ἐπὶ τῆς γῆς, ἡγώνισαι παμμακάριστε μειζόνως ἐν Οὐρανοῖς, ἀγάλλῃ γηθόμενος, ὡς τῆς κρυφιότητος τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων, ἀπολαύσεως καὶ λαμπρότητος.

Ἐρέστηκε τοῖς πιστοῖς, ὁ Μάρτυς Χριστοῦ Νικόλαος, ὡς χελιδὼν τὸ γλυκύ, χριστὸν ἔαρ φέρουσα, δι' ὃν τὴν πανένδοξον κάραν ἀπετημήθη, καὶ τὸ στέφος ἐκλήρωσατο.

Θεοτοκίον.

Ὁ φλογερὸς Οὐρανὸς καὶ Θρόνος ὄντως πυρίμορφος, ὁ ἐμφυχος τοῦ Χριστοῦ, παράδεισος ἀχράντε, ἡ στάμνος ἡ πάγχρυσος, τῆς ζωῆς τὸ μάννα, ζωῆς θείας με ἀξίωσον.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. ὁ ὕψωθεις ἐν τῷ Σταυρῷ.

Καταλαβὼν τὰς τῶν ὀτμάνων ἐπάρσεις, ὡς στρατιώτης δυνάτος τοῦ Δεσπότη, νικητικὸν διάδημα ἀπέλληψας, ὅθεν εὐφημοῦμεν σε, ὡς γενναῖον ὀπλίτην, πόθῳ ἐκτελοῦντες σου τὴν πανέορτον μνήμην, ἐν ἣ δυσώπει σώζεσθαι ἡμᾶς, τοὺς σὲ ὕμνουںτας τρισμάκαρ Νικόλαε.

Ὁ αἰώς.

Ἀγγελικαῖς στρατιαῖς τῷ Θρόνῳ τοῦ Ὑψίστου Νικόλαε τρισμάκαρ, ἀπαύστως προσπελάζων, καὶ τῶν ὑπὲρ νοῦν βραβείων, νίκης ἐπόνυμε, ἐντρυφῶν εἰλικρινῶς, ἀγάπης ἐμφορούμενος, πρόσχες μοι Οὐρανόθεν ἐπίσκεψαι, πλησον σαῖς πρεσβείαις θείων χαρισμάτων, ὧν περ εἴληψας ἐξ ὕψους ἀρράστως, φρουρόν γὰρ ἀσφαλῆ, καὶ ρύστην ἐν πόνοις, καὶ ὑπέρμαχον στερρόν, ἔχων σὲ κράζων, παράσχου κάμοι τοῦ μέλπειν σοὶ ἀσιγήτως, χαίροις Μαρτύρων τὸ κλέος τρισμάκαρ Νικόλαε.

Τῇ κγ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὴν σεπτὴν ἄθλησιν ἐορτάζομεν τοῦ Νεοφανοῦς ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Νικολάου τοῦ ἐκ Καρπενησίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Ἡ Σύλληψις τοῦ τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος μάρτυς Ἀνδρέας λόγχῃ τελειοῦται.

Ὁ Ἅγιος μάρτυς Ἰωάννης ξίφει τελειοῦται.

Οἱ Ἅγιοι μάρτυρες Πέτρος καὶ Ἀντώνιος τὰ μέλη ἐκκοπέντες τελειοῦνται.

Τῆς Ἀγίας μάρτυρος Ρωίδος τῆς Παρθένου.

Τῶν Ὁσίων καὶ αὐταδέλφων γυναικῶν Ξανθίππης καὶ Πολυξένης.

Τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος Νικολάου, τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσαντος ἐν ἔτει 1672 ξίφει τελειοῦται.

Τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος Ἰωάννου καταγομένου ἀπὸ τῆς κόμης Κονίτης τὰς Παλαιὰς Ἡπείρου καὶ ἀθλήσαντος ἐν τῷ Βραχορίῳ τῆς Αἰτωλίας ἐν ἔτει 1814 ἀπὸ Χριστοῦ.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ πάντων τῶν Ἀγίων Ἀμὴν.

Στίχ. Νίκης τὸν ἐπώνυμον ἔκτεινε ξίφος.

Νίκης στέφος ἔλαβεν ἐξ οὐρανόθεν.

Εἰκάδι τριτάτη Νικόλαον σφάγανον εἶχε.

Νικόλαος ὁ Μάρτυς ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτάν Μεεμέτη ἐκ κώμης Καρπενησίου τῆς Λητζᾶ ἐπαρχίας ἐν δὲ τῷ δεκάτῳ πέμπτῳ ἔτει αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει προδοθεὶς, εἰς τὸ ἐξομώσασθαι τὴν τῶν Χριστιανῶν ἀμώμητον πίστιν καὶ μὴ πεισθεὶς, δεσμοῖς ἐν φυλακῇ πέμπεται, καὶ πολλὰς βασάνους ὑποστάς, ἤχθη πάλιν εἰς ἐρώτησιν ἐπειδὴ ἐδραίως ἐν τῇ τοῦ Χριστοῦ ὁμολογίᾳ ὑπῆρχε, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται, καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Ὁ δὲ Θεὸς φῶς Οὐρανόθεν τῷ θείῳ λειψάνῳ αὐτοῦ ἐπεμφε, καὶ χάριτας ἱαμάτων ἀμείβεται.

ὡδὴ ζ'. ὁ εἰρμός. οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τὴν πηγὴν τῆς σοφίας, τὸ ἀλλόμενον ὕδωρ ἔχων ἐγκάρδιον ἐκήρυξας παμμάκαρ ἐνώπιον τυράννων τὸν Χριστὸν καὶ ὑπέσφαλλαις εὐλογητός ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων.

Ἀναφαίρετον πλοῦτον, πολυτάλαντον ὄλβον, κτήσιν ὑπερτιμον, Χριστοῦ τῇ ἐκκλησίᾳ, κατελίπες ὡς κληρον τὴν πανσέβαστον Κᾶραν σου, ἣ καὶ παρέχει πλουσίως τὰς ἰάσεις.

Ὁ ἐχθρὸς τῶν δικαίων, ἐξαίτεται πρὸς πάλιν, σὲ τὸν ἀήτητον ἡττήθη δὲ καὶ γέλως, ὠρήθη πρὸ ποδῶν σου, ἐρριμμένος Νικόλαε, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον.

Γηγενῶν πᾶσαν φύσιν, ὑπερβᾶτα Παρθένε, Χριστὸν κυήσας, ἡμῖν ὁμοιοθέντα, καὶ πάντα συντριβέντας, πρὸς ζωὴν ἀναπλασαντα. Ὅθεν πιστῶς σε ἀεί, δοξαζομεν ἐν ὕμνοις.

ὡδὴ η'. ὁ εἰρμός. ἐπταπλασίως κάμνος.

Σὺν τοῖς Ἀγγέλοις ἄνθρωποι εὐφημοῦσι τὴν μνήμην σου ὅτι, παρρησία τυράννων ἐνώπιον Χριστὸν ὁμολογήσας καὶ ὡς Θεὸν ἐκήρυξας, ἄνθρωπον τῇ φύσει γεγονότα ἀτρέπτως, διπλοῦν ταῖς ἐνεργείαις καὶ θελήσειν ὄντα, εἰς παντίον σωτηρίαν, Νικόλαε τρισμακάρ.

Ὑπὲρ ἡλίου ἐλαμψας, τὰς αὐγὰς παμμακαριστε, τὴν γὰρ Κεφαλὴν σου, τὴν τιμίαν ἔσπευσας, τμηθεῖναι καὶ γέγονας τῇ πρὸς Θεὸν ἐγγύτητι φῶς ἀειλαμπές, καταφωτίζων τοὺς πιστεῖ δοῶντας ἀσιγήτως.

Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δεῦτε πιστῶν ὁμήγυρις, εὐσεβῶς προσκυνήσωμεν, τὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντως ἅπαντα ποιήσασαν, Τριάδα ἀμέριστον, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις θεοπρεπῶς, καὶ διηνεκῶς ἀναδοῶντες τὸν ὕμνον. Πατέρα εὐλογοῦμεν, τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὰ τρία Θεὸν ἓνα, ἀίδιον φρονούντες.

Θεοτοκίον

Ἦττάται φύσις ἅπαντα, ἐννοεῖν τὸ μυστήριον, τοῦ ξενοπροποῦς καὶ παραδόξου τόκου σου, Μαρία πανύμνητε, τὸν γὰρ τῆς δόξης Κύριον, τὸν τοῖς Χερουβίμ, καὶ Σεραφεῖμ ἐφροσύνων, τὸν ἓνα τῆς Τριάδος, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως, ἐγέννησας ἀσπόρως, ἐκ σοῦ σεσαρκωμένον.

Ἦδὴ, Θ'. Ὁ Εἰρμός, Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός.

Ἰδοῦσι τῷ Δεσπότῃ μου καὶ θερμῷ, τῆς ψυχῆς τῆς ἐμῆς ἀντιλίπτορι, τὴν πενιχράν, ταύτην προσενηνοχὰ προσφοράν, τὸ δουλικὸν λειτούργημα, μάκαρ εὐγνωμόνως ἀποπληρῶν, ἥ πρόσχερος, ἀγαπήσας τὴν γνώμην πρὸ τῶν ἔργων, καὶ πρὸ τοῦ δώρου τὴν προαίρεσιν.

Ῥεόντων ἀλογήσας βίον τερπνῶν, παραδοὺς τὸ σὸν σῶμα εἰς μᾶστιγας, διὰ Χριστὸν τῷ θεαυγεστάτῳ δὲ λογισμῷ, τὴν οὐρανίαν ἀντυγα, διασχῶν Ἀγγέλοις συνηριθμοῦ, μεθ' ὧν Χριστὸν δυσώπει, ὑπὲρ ἡμῶν τρισμακάρ, ὃν παρρησία ὁμολόγησας.

Ὡς νάρδου πολυτίμου καὶ πιστικῆς λίτρων μύρου, πρὸς δὲ καὶ θυμίαμα, ὡς ἐκλεκτόν, οὐκ ἐξ ἀρωμάτων μυρεψικῶν, συνηθειμένων, ἐνδοξε, ἀλλ' ἀπὸ ῥημάτων ἀσματικῶν τὸν ὕμνον τοῦτον δέξου, καὶ δός μοι πᾶν κακὸν μου, λύσιν τελείαν καὶ συγχώρησιν.

Θεοτοκίον

Ἀνύμφευτε Παρθένε Μῆτερ Θεοῦ, τοῦ αὐλοῦ φλογίζοντος ἄνθρακος, ὕλην ψυχῶν, ἐμφυχε πυράγρα Σεραφική, καὶ φλογοφόρον ὄχημα, τοῦ ἐποχομένου Χερουβίμ, τὴν ὕλην τῆς ψυχῆς μου, πυρὶ ἀὐλῳ φλέξον, καὶ τοῦ ἀσδέστου πυρὸς ῥύσε με.

Καταβασίαι εἰς Ἑχόν Δ'. Ἦδὴ Α'.

Ἀνοιξο τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι, τῇ Βασιλίδι μητρὶ, καὶ ὀφθήσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ὁσῶ γηθόμενος ταύτης τὰ θαύματα.

ᾠδὴ Γ'.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἀφθονος πηγὴ, θία-
σον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου
στεφανον δόξης ἀξίωσον.

ᾠδὴ Δ'.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τὴν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώ-
σεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύ-
γαζεν, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

ᾠδὴ Ε'.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου, οὐ γὰρ ἀπειρόγαμε
Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον
Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσι, σωτηρίαν βραβεύοντα.

ᾠδὴ ΣΤ'.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες,
τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὸς χεῖρας κροτήσωμεν τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα,
Θεὸν δοξαζόντες.

ᾠδὴ Ζ'.

Οὐκ ἐλάτρευσαν τὴν κτίσει οἱ θεόφρονες παρὰ τὸν κτίσαντα ἀλλὰ
πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἑψάλλον· Ὑπερῴμητις,
ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

ᾠδὴ Ε'. Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκηνοῦμεν τὸν Κύριον

Παῖδας εὐαγείς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο,
τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμετος, τὴν οἰκουμένην, ἅπασαν,
ἀγείρει ψάλλουσιν, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ Θ'. Τὴν Θεοτόκον. Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Ἄσπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ Πνεύματι, λαμπαδοχούμενος, πανη-
γυρίζτω δὲ αὐτῶν Νόων φύσις γεραίρουσα τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς
Θεομήτορος, καὶ βοήτω. Χαίροις Παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή δι-
απάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Προδρόμου καὶ τοῦ Μάρτυρος

Ὁ Οὐρανῶν τοῖς ἀστροῖς.

Καθάπερ βέλη νιπίων, τοῦ λαοπλάνου συντρίψας τὸ ὑπερήφα-
νον κέρας, Χριστοῦ τῇ ὁμολογίᾳ εἰς Οὐρανίους θαλάμους στεφα-
νηφόρος ἀνῆλθες.

Χριστινὸς εἰμὶ κράζων, ὑπὲρ Χριστοῦ ἀποθνήσκω, τοῦ ἐμβρον-

τήτου τὸ σέβας, οὐ καταδέχομαι πλάνοι, διὸ στεφάνους τῆς νίκης,
πορφυραυγεῖς ἀνεδήσω.

Θεοτοκίον

Χρυσοπλοκάτατε, πύργε, καὶ δωδεκάτειχε πόλις, ἡλιοστά-
λακτε θρόνε, καθέδρα τοῦ βασιλέως, ἀκατανόητον θαῦμα, πῶς γα-
λουχεῖς τὸν Δεσπότην.

Εἰς τοὺς Αἰνους. Πᾶσα πνοὴ ἰστώμεν στιχ. ἡ καὶ ψάλλομεν τοῦ
Προδρόμου στιχ. προσόμοια δ'· καὶ τοῦ μάρτυρος. Προσόμοια δ'· ἡχος δ'·

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν,

Ἐν ἐσχάτοις ἀνέτειλας, φωταυγὴς ὥσπερ ἥλιος, τὰ τῆς γῆς
πληρώματα· Μάρτυς ἐνδοξε, καταφωτίζων τοῖς ἀθλοῖς σου, θεό-
φρων Νικόλαε, τῶν βαρβάρων τὴν ἀχλὴν, ἀφανίζων τοῖς στίγ-
μασι, ταῖς ἐνστάσεσι, τῇ πολλῇ καρτερίᾳ τῶν ἀγώνων, ὧν ὑπέ-
στης διὰ πόθον τοῦ ἀθλοθέτου σου πανσοφε.

Σκεῦος θεῖον τοῦ Πνεύματος, καὶ δοχεῖον τῆς χάριτος, τοῦ
Θεοῦ Νικόλαε, ἐχρηματίσας, ὅθεν βασανούς ὑπέμεινας, καὶ βίαιον
θανάτον, διὰ πόθον τοῦ Χριστοῦ, οὐ ταῖς θείαις ἐλλαμψεσι φω-
τιζόμενος, ὅλως φῶς ἀναδείχθης, δέομαί σου, τοῦ νοός μου τὸ ζο-
φῶδες, τῷ σὺ φωτὶ καταλάμπρυνον.

Εἰκονίζεις τὸ παθεῖν, τοῦ Δεσπότης τῆς κτίσεως, ἐπὶ ξύλου
ἐνδοξε ἀναρτώμενος καὶ τοῦ μέλλους τὴν ἀφαίρεσιν τυραννῶν ἐ-
πίνοιαν, διελέγχεις τὴν αὐτῶν συσπαράτων κακόνειαν τοῦ Μωά-
μεθ'· τε, θριαμβεύων τὴν πλανήν, καὶ προδήλως τὴν εὐσέβειαν
κρατούντων, Μεγαλομαρτυρὸς Νικόλαε.

Φωτοβόλλοις ἐλλαμψεσι, τῷ τιμίῳ σου Σώματι διαμείψας
ἄνωθεν κατελαμβάνονε, Χριστὸς δι' ὧν τὰ ἐπώδυνα, ὑπέστης πα-
θήματα, φυλακὰς καὶ ραβδισμούς, κεφαλῆς τὴν ἀφαίρεσιν, τὸ δὲ
πνεῦμα σου, πρὸς τὸ ἄδυτον φέγγος καταπαύει ἐνθα νέφος τῶν
Μαρτύρων, διὰ παντὸς συνευφρύνεται.

Δόξα ἡχος πλ. δ'.

Δεῦτε θεοσύλλεκτον ἄθροισμα, τῆς Χριστωνύμου κλήσεως,
πνευματικῶς εὐωχηθῶμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν νεοφανῶν, καὶ πα-
νεδόξων ἀθλητῶν. Ἰδοὺ γὰρ ὁ νῦν εἰς εὐφημίαν προκείμενος, τῆς
τοῦ Χριστωνύμου λαοῦ νίκης ἐπόνυμος, ὑπὲρ τὸν Ἐωσφόρον ἀ-
νέτειλε τὴν τῶν ἀθέων τυραννῶν, ἀχλὴν διασκεδάζων, καὶ τῶν

πιστῶν τὰς ψυχὰς, τῇ ἐνεργείᾳ καὶ χαριτι φωτίζων. Πρὸς ὃν φιλομαρτυρεῖς ἀνακραξῶμεν. Χαίροις ὁ τοῖς πιστοῖς ἀναδειχθεὶς, θεοβραβευτὸς νίκη· χαίροις ὁ τὰς ἀπειλὰς τῶν βαρβαρῶν καταβαλὼν τῇ ὁμολογίᾳ σου καὶ τὸν τῆς νίκης στέφανον εἰληφῶς, διό ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστόν, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν Ἁγίε Νικόλαε.

Καὶ νῦν Ἦχος Πλ. Δ΄

Ἡ Ἑλισάβετ συνέλαβε τὸν Προδρόμον τῆς χάριτος, ἡ δὲ Παρθένος τὸν Κύριον τῆς δόξης· ἡσπασαντο ἀλλήλας αἱ μητέρες, καὶ τὸ βρέφος ἐσκήρτισεν· ἐνδοθεν γὰρ ὁ δοῦλος ἦναι τὸν Δεσπότην. Θυμασασα ἡ μήτηρ τοῦ Προδρόμου, ἤρξατο βοᾶν· Πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου ἔλθῃ πρὸς με, ἵνα σώσῃ λαὸν ἀπεγνωσμένον, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον Ἦχος Βαρυς.

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Εἰσακούσων ὁ Θεὸς τῆς φωνῆς μου

Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολὴς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί, Ἀβραὰμ δύο υἱοὺς ἔσχεν, ἓνα ἐκ τῆς παιδίσκης, καὶ ἓνα ἐκ τῆς ἐλευθέρης. Ἀλλ' ὁ μὲν ἐκ τῆς παιδίσκης, κατὰ σάρκα γεγέννηται· ὁ δὲ ἐκ τῆς ἐλευθέρης, διὰ τῆς ἐπαγγελίας. Ἀ τίνα ἐστὶν ἀλληγορούμενα· αὗται γὰρ εἰσὶν αἱ δύο διαθήκαι· μία μὲν ἀπὸ ὅρων Σινᾶ, εἰς δουλείαν γεννώσα, ἥτις ἐστὶν Ἁγὰρ. Τὸ γὰρ Ἁγὰρ, Σινᾶ ὄρος ἐστὶν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ, συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ἱερουσαλὴμ ἐλευθέρᾳ ἐστίν, ἥτις ἐστὶν μήτηρ πάντων ἡμῶν. Γέγραπται γάρ, Εὐφρανθήτη στείρα ἡ οὐ τίκτουσα· ρῆξον καὶ βόησον ἡ οὐκ ὀδύνουσα, ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλλον ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα.

Ἀλληλούια τρίς

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰουδαίας, Ἱερεὺς τις ὀνόματι Ζαχαρίας, ἐξ ἐφημερίας Ἀβιά· καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐκ τῶν θυγατέρων Ἀαρῶν, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς Ἑλισάβετ. Ἦσαν δὲ δίκαιοι ἀμφότεροι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πορευόμενοι ἐν πάσαις ταῖς ἐντολαῖς, καὶ δικαιομασίαι τοῦ Κυρίου ἀμεμπτοι. Καὶ οὐκ ἦν αὐτοῖς τέκνον, καθότι ἡ Ἑλισάβετ ἦν στείρα, καὶ ἀμφότεροι προβεβηκότες ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν ἦσαν. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἱερα-

τεύειν αὐτὸν ἐν τῇ τάξει τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ ἔναντι τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἱερατείας, ἔλαχε τοῦ θυμιάσαι, εἰσελθὼν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Κυρίου. Καὶ πᾶν τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ ἦν προσευχόμενον ἔξω, τῇ ὥρᾳ τοῦ θυμιάματος. Ὡφθη δὲ αὐτῷ Ἄγγελος Κυρίου, ἔστως ἐκ δεξιῶν τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ θυμιάματος. Καὶ ἐταράχθη Ζαχαρίας ἰδὼν, καὶ φόβος ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ Ἄγγελος· Μὴ φοβοῦ, Ζαχαρία· διότι εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου· καὶ ἡ γυνὴ σου Ἑλισάβετ γεννήσει υἱόν σοι, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰωάννην· καὶ ἔσται χαρὰ σοι καὶ ἀγαλλίασις, καὶ πολλοὶ ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ χαρήσονται. Ἔσται γὰρ μέγας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· καὶ οἶνον καὶ σίκερα οὐ μὴ πῖν· καὶ Πνεύματος ἁγίου πλησθήσεται ἐτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ. Καὶ πολλοὺς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐπιστρέψει ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτῶν. Καὶ αὐτὸς προελεύσεται ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν πνεύματι καὶ δυνάμει Ἡλιοῦ, ἐπιστρέψαι καρδίας πατέρων ἐπὶ τέκνα, καὶ ἀπειθεῖς ἐν φρονήσει δικαίων, ἐτοιμάσαι Κυρίῳ λαὸν κατεσκευασμένον. Καὶ εἶπε Ζαχαρίας πρὸς τὸν Ἄγγελον· Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; ἐγὼ γάρ εἰμι πρεσβύτερος, καὶ ἡ γυνὴ μου προβεβηκυῖα ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῆς. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἄγγελος, εἶπεν αὐτῷ· Ἐγὼ εἰμι Γαβριὴλ ὁ παρστηκὼς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· καὶ ἀπεστάλην λαλῆσαι πρὸς σέ, καὶ εὐαγγελίσασθαί σοι ταῦτα. Καὶ ἰδοὺ, ἔση σιωπῶν, καὶ μὴ δυνάμενος λαλῆσαι, ἄχρι ἥς ἡμέρας γένηται ταῦτα· ἀνθ' ὧν οὐκ ἐπίστευσας τοῖς λόγοις μου, οὔτινες πληρωθήσονται εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν. Καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν τὸν Ζαχαρίαν· καὶ ἐθαύμαζον ἐν τῷ χρονίζειν αὐτὸν ἐν τῷ Ναῷ. Ἐξελθὼν δὲ οὐκ ἠδύνατο λαλῆσαι αὐτοῖς· καὶ ἐπέγνωσαν ὅτι ὀπτασίαν εἶδον ἐν τῷ Ναῷ· καὶ αὐτὸς ἦν διανεύων αὐτοῖς· καὶ διέμεινε κωφός. Καὶ ἐγένετο, ὡς ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τῆς λειτουργίας αὐτοῦ, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Μετὰ δὲ ταύτας τὰς ἡμέρας συνέλαβεν Ἑλισάβετ ἡ γυνὴ αὐτοῦ· καὶ περιέκρυβεν ἑαυτὴν μῆνας πέντε, λέγουσα· Ὅτι οὕτω μοι πεποίηκεν ὁ Κύριος ἐν ἡμέραις, αἷς ἐπεῖδεν ἀφελεῖν τὸ ὄνειδος μου ἐν ἀνθρώποις.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ Προδρόμου.

ὠδὴ γ', καὶ τοῦ Ἁγίου ὠδὴ δ'.

Μεγαλυνάρια τοῦ Ἁγίου.

Χαίροις τῶν Μαρτύρων ἡ καλλονή, ἀθλοφόρε νέε καὶ παν-

θαύμαστε στρατηγέ, χαίροις ὁ νικήσας τὸ δυνατόν θηρίον, ἀπόγονον τῆς Ἀγαρ Μαρτυς Νικολαε.

Τὸ λαμπρόν καὶ μέγιστον ἀθλητὴν Νικολαον παντες εὐφημῶμεν εὐσεβῶς, ὡς τὴν τοῦ Μωαμεθ, διήλεγξε θρησκείαν, καὶ τὸν Χριστὸν ἐνδοξῶς καθωμολογήσε.

Ἐθελξέ σου ποθος ὁ τοῦ Χριστοῦ, Νικολαε Μαρτυς τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν, διὰ τοῖς τυραννοῖς, παρέδωκας τὸ σῶμα, ὑπὲρ Χριστοῦ τιθῆναι ὃν καὶ ἐκήρυξας.

Φωτὸς ἀνεσπέρου καὶ τριλαμποῦς δοχεῖον ἐγένου Παμμακάριστε ἀθλητά, διὸ δυσωπῶσε, τὰς τῆς ψυχῆς μου κόρας φώτισον, ὅπως πίστει αἰεὶ δοξάζω σε.

Σῶσόν με πρεσβείαις σου τῇ σεπτῇ, κλονούμενος, Μάρτυς, ἐπηρείας τοῦ δυσμενοῦ, ἵνα γηθοσύνης ὑμῶν σε ἐκ καρδίας, Νικόλαε Παμμακάρι καὶ μεγαλύνω σε.

Ἀσμάτων τὰ ἄνθη περιχαρῶς δρεφάμενα δεῦτε, ἀναδύσωμεν τὴν σεπτὴν, τοῦ Μάρτυρος Κάραν, ὑπὲρ Χριστοῦ τιθεῖσαν, καὶ νέμουνσαν τοῖς πᾶσι, θεῖα ἰάματα.

Ὅλον σου τὸ σῶμα περιχαρῶς, δέδωκας τυράννοις, ἵνα μόνον τὴν τοῦ Χριστοῦ, πίστιν τὴν Ἀγίαν, ἀμώμητον φυλάξης, Νικόλαε. Τρισμάκαρ. Ἀξιοθαύμαστε.

Ὑπεμέδων ἀναρχε ταῖς λιταῖς, τοῦ νέου ὀπλίτου, Νικολάου καὶ ἀθλητοῦ καὶ τῆς Θεοτόκου, ψυχὴν μου σκοτισθεῖσαν, παθῶν τῇ ἀμαθρίᾳ τρώσει φώτισον δέομαι.

Νέος ἀλλ' ἀδάμαστος ἀθλητῆς ὠφθῆς γενναιοφρῶν τοῦ Χριστοῦ, οὐ περιχαρῶς ἐναντι τυραννῶν καὶ βασιλέων, Μάρτυς τὸ ὄνομα θεῖον καθωμολόγησας.

Μαρτύριον τοῦ Ἀγίου Ἐνδόξου καὶ Μεγαλομάρτυρος

ΝΙΚΟΛΑΟΥ

τοῦ Μαρτυρήσαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ α.χ.ο.β. (1672)

Σεπτεμβρίου κγ' ἡμέρα β'.

Εὐλόγητός ὁ Θεός. Ἐπειδὴ καὶ τώρα ἐν τῇ παρουσίᾳ ταύτῃ δυστυχεστάτῃ γενεᾷ Μάρτυρες, καὶ Μάρτυρες ἔννομοι, Μάρτυρες ἐνδοξοὶ τροπαιοῦχοι καὶ ὁ κατὰ τοῦ ἑπτακεφάλου δράκοντος καὶ Θηρίου, νικηταὶ γενναιοτάτοι, οἵτινες ἀγκαλὰ καὶ κατὰ τοὺς χρόνους ὕστεροι, πρῶτοι ὅμως εἶναι κατὰ τοὺς στεφάνους καθῶς καὶ ὁ Δεσπότης ἐπρό-

σταξε, ἵνα ἀπὸ τῶν ἐσχάτων λάβωσι πρῶτοι τὸ θηνάριον, καὶ δικαίως, διότι ἐκείνοι μὲν ἐπολέμησαν μὲ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ ἀντικρίστου, οὗτοι δὲ μὲ αὐτὸν τὸν υἱὸν τῆς ἀπωλείας (ἰγκαλὰ καὶ τότε καὶ τώρα αὐτὸς ὁ ἀρχαῖος δράκων εἶναι ὁποῦ κατὰ καιρὸν μεταμορφούμενος εἰς τοὺς ὑπηρέτας τοῦ πολεμεῖ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων) ἀλλὰ τώρα ἔχυσεν ὅλον του τὸ φαρμάκι, εἰξεύροντας πῶς δλίγον καιρὸν ἔχει ἀκόμη· τώρα τῆς ἀποστασίας, εἰς τὸν ἀνθρωπον τὴν ἁμαρτίας, τὸν ἀπόγονον τῆς Ἀγαρ, ὅστις περιέλαβε τὸ πλεόν τῆς Οἰκουμένης, καὶ ἦνοιξε τὸ μισθὸν τοῦ στόμα εἰς βλασφημίαν πρὸς τὸν Θεόν, τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, ὃν ὁ Κύριος ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐν τῷ τέλει ἀλλὰ καὶ τώρα δὲν λείπει κατὰ καιροὺς νὰ συντρίβῃ τὴν ὀλεθρίαν αὐτοῦ Κάραν. Καὶ ἰδοὺ μὲ ἄλλους πολλοὺς καὶ ὁ νῦν εἰς εὐφημίαν προκείμενος, ὁ τῆς νίκης τοῦ Χριστοῦ μου λαοῦ ἐπώνυμος, ὁ νέος καὶ ἐν τοῖς καιροῖς καὶ τὴν ἡλικίαν Νικόλαος, ἐν δὲ τῷ φρονήματι καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν ἡλικίαν τέλειος, ὅστις μὲ τὴν δίστομον μάχαιραν τῆς ὁμολογίας ἐκτύπησε κατὰκαρδα τὸν πολυκέφαλον ὄφιν, καὶ πάντων τῶν λαλούντων ἀνομίαν εἰς τὸ ὕψος, τὸ στόμα ἐνέφραξε, καὶ παντελῶς ἀπεστόμωσεν. Ἀκούσατε λοιπὸν παρακαλῶ ἐξ ἀρχῆς τὴν διήγησιν τοῦ μαρτυρίου του διὰ νὰ λάβητε πολλὴν ἀγαλλίαν. Οὗτος λοιπὸν ὁ εὐλογημένος Νέος ὁ Μεγαλομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Νικόλαος, ἐγεννήθη ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ φιλοθέους ἀπὸ τῆς κωμοπόλεως· ὀνομαζομένης κατ' ἐγχωρίους Καρπενήσι, ἥτις καὶ τὸν νῦν Θρόνος ἔστι τῆς Ἐπαρχίας Ληϊζᾶς καὶ Ἀγράφων ὑπὸ τὸ κλίμα τῆς Λαρίσης, ὅστις γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς καλῶς ὑπὸ τῶν γονέων αὐτοῦ, ἐβάλθη, εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἔμαθε τὰ ἱερὰ γράμματα ἀφοῦ δὲ ἔβαινε χρόνων δέκα πέντε τὸν ἐπῆρε ὁ πατήρ του εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπειδὴ ἦτο διαφόρων τροφῶν μεταπράτης, τουρκιστὶ λεγόμενος Μπακὰλ Μπακαλῆς καὶ τὸν εἶχε εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, ἐν τόπῳ λεγομένῳ Ταχτὰ Καλέ. Ἐπειδὴ δὲ ἀντικρὺ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ πατρὸς του ἦτον ἕνας μπαρμπέρης (Κουρδὺς) ἀγαρηνὸς τὴν Θρησκείαν, καὶ φίλος τοῦ πατρὸς του καὶ πολλὰ γραμματισμένος εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Ἀγαρηνῶν, ἠθέλησεν ὁ πατήρ του νὰ βάλῃ εἰς αὐτὸν τὸν νέον

Νικόλαον, διὰ τὰ μάθη τὰ Τουρκικὰ γράμματα, εἰς ἐμπειρίαν τῆς διαλέκτου, τοῦτο δὲ ὄλον τέχνη ἦτο τοῦ διαβόλου, διὰ τὰ ὑποσκελίσαι τὸν νέον ἢ εἰς κακία ἦθη, ἢ καὶ εἰς τὴν πίστιν αὐτήν. Τοιαῦτα γὰρ τοῦ πονηροῦ διαβόλου τὰ τεχνάσματα παραινέει τοὺς ἀθλίους Χριστιανούς, τὰχα διὰ κάποιον κέρδος σωματικόν, νὰ ῥίπτουν εἰς τὰς παγίδας τοῦ διαβόλου τὰ ἴδια τέκνα, καὶ νὰ τὰ ἀποξενώνουν ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Εἰς τὸν Νέον ὅμως Νικόλαον ἐξέβη (συνέβη) ὄλον τὸ ἐναντίον. Ἐπεσεν μὲν αὐτός εἰς τὰς παγίδας, συνέτριψε δὲ ἀνδρείως αὐτὰς ὁμοῦ μὲ ἐκείνον ὁποῦ ταῖς ἐστῆς καὶ ἀνέβη στεφανηφόρος εἰς Οὐρανούς. Ἐβάλλη λοιπὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰς τὸν Ἀγαρηνὸν ἐκείνον νὰ μάθῃ τὰ Τουρκικὰ γράμματα ὅντος δὲ φύσεως δεξιῶς, καὶ κατὰ τὸν νοῦν εὐφυῆς, ἐμάνθανε μὲ τόσῃν εὐκολίαν, ὅπου ὁ Ἀγαρηνὸς ἐκείνος ἴαν ἐθαύμαζεν· ὅθεν πληγεὶς κατὰκαρδα ὑπὸ φθόνου ὁ κατάρτος, ἠγωνίζετο νὰ εὕρῃ τρόπον νὰ Τουρκίσῃ τὸν νέον. Τεχνεύεται λοιπὸν ὁ δόλιος τοιοῦτος μηχανουργημα. Ἐκραξεν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, καὶ ἄλλους τινὰς Τούρκους τοὺς παρ' αὐτοῖς λεγομένους Γιαννιζάρους καὶ λέγει τοὺς «ἐτοῦτος Μπακάλης ἔχει ἓνα παιδί κατὰ πολλὰ φρόνιμον καὶ εἰς τὰ γράμματα ἐπιτήδειον, ὅπου εὐθὺς ὅπου πάρῃ τὸ μάθημα τὸ μανθάνει, λοιπὸν σὰς παρακαλῶ ἀδελφοί νὰ συνεργήσητε καὶ σεῖς εἰς τὸ νὰ τὸ Τουρκίσωμεν, τὸν δὲ τρόπον εὖρον ἐγώ, τὸν ὁποῖον, ἀφ' οὗ εἶπεν εἰς αὐτούς, ἔδωκαν καὶ αὐτοὶ τὸν λόγον τοὺς, ἔχοντες βοηθὸν καὶ τὸν διδάσκαλόν τοὺς διάβολον νὰ συναγωνισθοῦν ὅσον τὸ δυνατόν, καὶ τότε ἐσιώπησαν. Ὁ δὲ κατηραμμένος ἐκεῖνος μπαρμπέρης τί ἐτεχνεύθη; Γράφει εὐθὺς τὸ Σαλαβάτι ἡγουν τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεώς τοὺς καὶ τὸν εἶχεν ἔτοιμον. Ἦλθεν ὁ Νικόλαος νὰ πάρῃ μάθημα, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ ἔδωκεν ἐκεῖνος μάθημα· ἔπειτα ἔβγαλε τὸ Σαλαβάτι ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο δίδει λέγωντάς του, παρόντων καὶ τῶν Γιαννιστάρων διαβάσει αὐτὸν τὸν ντεσκερέν. Ἐπῆρε ὁ Νικόλαος τὸ γράμμα ἐκεῖνο καὶ τὸ ἐδίδαξεν μὴ εἰσεύροντας πῶς εἶναι τὸ Σαλαβάτι. Οἱ δὲ Γιαννιστάραι ἐκεῖνοι κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ Μπαρμπέρη τοῦ λέγουν παρευθὺς, τὸ Σαλαβάτι ἐδίδαξας Τούρκος ἐγινε Νικόλαος· αὐτὸς δὲ ἐξεπλάγῃ ἐπὶ τῷ τεχνάσματι, ἀφοῦ ἤκουσεν ταῦτα καὶ ἔλεγε· Χριστιανὸς εἶμαι καὶ ὄχι Τούρκος καθὼς σεῖς λέγετε.

Ἐγὼ οὐ μάθημα μοῦ δώσῃ ὁ διδίσκαλός μου, νὰ τὸ διαβάσω θέλω. Τότε οἱ Τούρκοι ἐκείνοι συναχθέντων καὶ ἄλλων, καθὼς οἱ σκύλλοι εἰς τὸ κυνήγοι, ἤρπασαν τὸν ἐτράβηξαν βιαίως καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν Καϊμακάμην ἡγουν τὸν Ἐπίτροπον τοῦ Βεζύρη διὰ τὸ βασιλεὺς ἦτον τότε εἰς τὸν πόλεμον τῆς Λαχίας μαζὺ μὲ τὸν Βεζύρη κατ' ὃν καιρὸν ἐκυρίευσεν τὸν Κομενίτζαν. Ὅτε λοιπὸν ἐπῆγαν τὸν Μακάριον εἰς τὸν Καϊμακάμην ἐφώναζον οἱ μὲν ψευδομαρτυροῦντες, οἱ δὲ ἀγωγὴν ποιοῦντες καὶ λέγοντες, οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἐφένδη ἔκαμε Σαλαβάτι ἐμπροσθέν μας καὶ ἂν θέλῃς νὰ πιστοθῇς τὴν ἀλήθειαν, ἴδε καὶ τὸν ντεσκερέν ὅπου εἶχε διαβάσει καὶ ἐδίδαξε κατ' ὥραν. Τώρα ἡμεῖς τοῦ λέγομεν νὰ γίνῃ Τούρκος καὶ αὐτὸς· περιγὰλῃ τὴν πίστιν μας. Ἴδετε διαβόλου κριτήριον; οἱ αὐτοὶ μάρτυρες καὶ κριταί, κατήγοροι καὶ καθῶ; οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Χριστοῦ τοῦ λέγει ὁ Καϊμακάμης· «Νικόλαε διατί ἔχεις τὸ Σαλαβάτι γεγραμμένον καὶ διαβάξεις; ἔπειτα Τούρκος δὲν γίνεσαι; ὁ δὲ Νικόλαος μὲ πεπαρησιασμένην φωνὴν ἀποκριθεὶς χωρὶς καμμίαν δειλίαν λέγει πρὸς αὐτόν. Σήμερον ὁ διδασκαλός μου μοῦ ἔδωκε τὸ μάθημα, μοῦ ἔδωκεν καὶ αὐτὸν τοῦ διαβόλου τὸν ἱκέτουλαν καὶ μοῦ εἶπε νὰ τὸ διαβάσω. Ἐγὼ δὲν εἴσχυρα πῶς εἶναι τὸ Σαλαβάτι σας, διδασκαλός μου εἶναι, καὶ ὅ,τι γράμμα μοῦ δώσῃ ἀνάγκη εἶναι νὰ τὸ διαβάσω. Τοῦ λέγει πάλιν ὁ Καϊμακάμης· Ἐπειδὴ Νικόλαε, τὸ Σαλαβάτι ἐδίδαξας γενοῦ Τούρκος καὶ ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω μεγάλον ὀφφίκιον, ὅποιον θέλεις, νὰ σὲ πλουτίσω, νὰ σὲ τιμήσω καὶ νὰ σὲ δοξάσω μέσα εἰς τὰ βασίλεια. Ὁ δὲ Ἅγιος τοῦ λέγει, ἐγὼ χριστιανὸς εἶμαι καὶ τὸν Χριστὸν μοι πιστεύω διὰ Θεὸν ἀληθινὸν καὶ αἱ τιμαὶ καὶ τὰ ὀφφίκια, καὶ αἱ δόξαι ὅπου μοῦ τάξεις ἃς εἶναι μετ' ἐσένα εἰς τὴν ἀπώλειαν. Ἐγὼ τὸν Χριστὸν μοι δὲν ἀρνοῦμαι, τὸν Χριστὸν μοι πιστεύω, διὰ τὴν ἀγάπην του ἀποθνήσκω. Τούρκος δὲν γίνομαι. Ἀληθὴς ὄντως ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅπου λέγει ὅταν φέρουν ἡμᾶς ἐμπροσθεν εἰς βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας, μὴ προμελετᾷς πῶς νὰ ἀπολογηθῇτε, ὅτι ἐγὼ θέλω νὰ σᾶς δώσω στόμα καὶ σοφίαν εἰς τὸ νὰ ἀποστομώσητε ὅλους τοὺς ἀντικειμένους καὶ αὐτοὶ νὰ μείνουν ἄφωνοι μὴ ἔχοντες τί νὰ ἀποκριθοῦν καὶ πάλιν. Ἴδου διδῶμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄψεων καὶ σκορπίων, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν

τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἀληθῶς ἰδοὺ ἐκεῖνος ὅπου ἐκόμπαζε νὰ ἐξαλείψῃ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, ἐμπαίζεται, ὑπὸ μαιρακίου ὥσπερ στρουθίου οἰκτρὸν μὲ ὅλους τοὺς ἱπουργούς, τὸ ὁποῖον στέκεται κατὰ τὸ γεγραμμένον ἐνώπιον εἰς βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας, καὶ ρητορεύει, κατασχύνει καὶ κατατροπώνει εἰς τέλος ἅπασαν τὴν δύναμιν τοῦ σατανᾶ, μὲ μόνον τὸ Χριστιανὸς εἶμαι, ἐθανάτωσε τὸν πολυκέφαλον ὄφιν ὥσάν με δίστομον μάχαιραν. Ἀλλὰ τί τὸ ἐντεῦθεν βλέποντας ὁ Καϊμακάμης, πῶς τίποτε δὲν κατορθώνει, τί καμνεῖ· προστάζει νὰ δέσουν τὰ χέρια του ὀπίσω καὶ δέσαντες αὐτὸν εἰς μίαν κολόναν ὅπῃ τὸ σαράγι του τῷ λέγουν: Νικόλας βλέπε τί ἔχομεν νὰ κάωμεν, μόνον γενοῦ Τοῦρκος μὲ τὸ καλόν. Ὁ δὲ Ἅγιος τῷ λέγει· Κριτὴς εἶσαι, καὶ ὅτι θέλεις κάμε. Ἐγὼ Χριστιανὸς εἶμαι, καὶ τὸ Κετάρης, (βιβλίον) δὲν λέγει δυαστικῶς νὰ μὲ κάμῃς Τοῦρκον. Τότε ἐπρόσταξε καὶ τὸν περιέτεμον, ἦγουν τοῦ ἔκαμον σινέτι (βάπτισις) νομίζοντες ὅτι μὲ τοῦτο θέλουν τὸν καταπέσει οἱ ἀνόητοι νὰ ὁμολογήσῃ τὴν Θρησκείαν τοὺς ἀληθινὴν, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Μακάριος ἐφώναξε μὲ πλεον πεπαρησιασμένην φωνήν, τί με κόπτετε; ἐγὼ Χριστιανὸς εἶμαι τὸν Χριστὸν μόνον πιστεύω, διὰ Θεὸν ἀληθινόν, ἔάν καὶ τὸ κορμί μου ὅλον κατακόψῃς εἰς λεπτὰ κομμάτια δὲν ἀρνούμαι τὸν Χριστὸν μου, αὐτὸν πιστεύω, αὐτὸν λατρεύω, αὐτὸν ἔχω βοηθόν, ὅστις στέκεται ἀοράτως καὶ μὲ ἐνδυναμώνει. Οἱ δὲ Τοῦρκοι τοῦ ἔλεγον, Σὺ Νικόλαε σαλαβάτι ἔκαμες σινέτι σοῦ ἔκάμαμεν, Τοῦρκος εἶσαι, ὁ δὲ ἅγιος τοῖς ἔλεγε ψεύματα λέγετε, ἐγὼ Χριστιανὸς εἶμαι καὶ τὸν Χριστὸν μου πιστεύω. Ὡ μακαρίας φωνῆς, μακαριώτατον σίόρα, τὸ ὁποῖον ἔλαμψε λαμπρότερον τοῦ ἡλίου ἥστρεψε καὶ ἐβρόντησε καὶ εἰάροξε τὸν δράκοντα τὸν μέγαν, τὸ αὐτὸ χρέμα ὄργανον τῆς ὑπερηφάνειας τὸ κάρβουνον τοῦ ἄδου, τὸ ἀναμένον μὲν κατὰ τὸ παρὸν καὶ μὲ μελανωμένον δὲ ὅσον οὐπῶ. τὸ ἔσχατον ἐπὶ τρόπον τοῦ ἀρχαίου δράκοντος καὶ ὅμοιον εἰς τὴν κακίαν, τὸν ἀπόγονον τῆς Ἀγασ, ὅστις λογιάζω, δι' ἄλλο δὲν ἐπέμεινεν ἔως τῶς, πάρεξ νὰ εὐρύεν ἀφορμήν, καὶ εἰ νέοι στρατιῶται νὰ στεφανωθεῖν διὰ μέσου τῶν τυράννων των. Βλέποντας λοιπὸν ὁ Καϊμακάμης ὅτι μὲ τὸ σινέτι τίποτε δὲν κατορθώνει, ἐπρόσταξε νὰ τὸν βάλουν εἰς τὴν φυλακὴν τῶν φοιῶν, καὶ οὕτως ψωμί, οὕτως νερόν νὰ

τοῦ δώσουν οἱ φυλακοῖτορες, ἔμεινε λοιπὸν εἰς τὴν φυλακὴν ἄσιτος ἡμέρας ἐξήκοντα πέντε (65) ἔπειτα τὸν ἐβγαλαν καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν Καϊμακάμην, ἦτο δὲ ὅλος φαιδρὸς καὶ χιριέστατος ὥσάν νὰ ἦτο εἰς τὸ συμπόσιον. Οἱ δὲ κατήγοροι ἐφώναζον ἢ Τοῦρκος νὰ γείνῃ ἢ νὰ θανατωθῇ Ὅθεν τὸν ἠρώτησε πάλιν ὁ Καϊμακάμης, ἀνίσως μετεμελήθῃ καὶ στέργει τὴν τοῦ Μωάμεθ θρησκείαν, αὐτὸς δὲ ὁ γενναῖος ἐκήρυτε μὲ περισσότερον θάρρος καὶ τόλμην καὶ παρησίαν τὸ Χριστιανὸς εἶμαι, καὶ τὸν Χριστὸν μου πιστεύω, καὶ δὲν ἀρνούμαι ἂν καὶ μυρίας βασάνους μοι δώσητε. Διὰ ταῦτα λοιπὸν ἐπρόσταξε νὰ τὸν βάλλουν πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ νὰ τὸν ὁ ἰβδίζουν συχνά, ὅτε δὲ εὐρίσκετο εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἐμαστίζετο δεινῶς ὑπὸ τῶν ἀσπλάγχων καὶ θηριογνώμωνων δημίων, ἐπῆγεν ὁ Ἀγαρινὸς ἐκεῖνος ὅπου ὥριζε τὸ ἐργαστήριον ὅστις ἦτο βαθυπλουτος καὶ τοῦ ἔαξε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν θυγατέραν του, ἂν ὅμως θελήσῃ νὰ γείνῃ Τοῦρκος, καὶ προῖκαν πολλὴν καὶ ἐργαστήριον πολλῶν χρημάτων καὶ τιμῆς ἄξια. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὁ γενναῖος Μεγαλομάρτυς Νικόλαος ἐλογίσθη ὡς ὀνειρον, κοινορτόν καὶ σκιάν, ἔχω, δὲ ἔλεγε, πλοῦτον ἄσουλόν μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ μου, ὅστις ἔχει ἡτοιμασμένα διὰ ἐμὲ εἰς τοὺς Οὐρανούς θάλαμον καθαρόν, δόξαν ἀμάραντον τροφὴν ἀδαπάνητον, καὶ βασιλείαν ἀδιάδοχον, τῆς ὁποίας δὲν εἶναι ὁ κόσμος ἀντάξιός, οὐδὲ τὸ παραμικρόν, καὶ αὐτὴν ἔταξεν ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ εἰς ἐκείνους ὅπου τὸν ἀγαποῦν, καὶ δὲν τὸν ἀρνηθοῦν, μὴ λαβόντες τὸ χάραγμα τοῦ Μωάμεθ διὰ νὰ κατοικοῦν καὶ νὰ συμβασιλεύουν μὲ αὐτὸν αἰῶνια, ταῦτα μὲν ἀκούσας ἐκεῖνος, ἐγύρισεν ἀναπολόγητος. Ὁ δὲ Καϊμακάμης ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἐβγαλαν πάλιν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν κριτὴν, ὁ δὲ κριτὴς βλέποντας τὸν Μακάριον κατὰ πολλὰ νέον, καὶ τὸ πρόσωπόν του ὑπερλαμπρόν, ἀρχισε νὰ τῷ λέγῃ μὲ πολλὴν ἡμερότητα κολακεύοντας αὐτὸν λέγων, διατί νὰ χάσῃς τὴν ζωὴν σου; ἔλα εἰς τὴν ἰδικὴν μας πίστιν, καὶ θέλεις γνωρίσῃ τὴν ὠφέλειαν καὶ τὸ καλόν της, ὅτι ἐπειδὴ εἶσαι πολὺ νέος δὲν γνωρίζεις τὴν ἀλήθειαν, ὁ δὲ Μάρτυς τὰ αὐτὰ ἐφώναξε, Χριστιανὸς εἶμαι καὶ Χριστιανὸς ἐπιθυμῶ ν' ἀποθάνω, τί βραδύνεται; τί χασομερεῖς; ταύτην τὴν χάριν ζητῶ μόνον ἀπὸ λόγου σας, δότε

μοι ὀλιγορώτερον τὸν θάνατον. Ταῦτα ἀκούσας ὁ κριτὴς καὶ στοχαζόμενος τὸ στερεὸν καὶ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, πῶς ἀδύνατον εἶναι νὰ τὸν παρασλεύσῃ ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, οὔτε κἀν μὲ λόγον διὰ νὰ μὴ κατασχύνονται περισσότερον, ἔδωκε κατ' αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν ἀποκεφαλίσωσι παραδίδοντάς τον τῷ Ἐπάρχῳ. Ἐκεῖνος δὲ τὸν ἔδεσε, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του εἰς τὸ Ταχτὰ Καλέ, τὸ ὁποῖον εἶνε ἔμπροσθεν τῆς λεωφόρου ὅτε δὲ τὸν ἔφερεν ἐκεῖ ἦτον ὤλως χαρὰ μὴ δειλιάσας καθόλου τὸν θάνατον, ἦτο δὲ θαῦμα τοῖς παροῦσι καὶ ὁρῶσι τὴν τοῦ Μάρτυρος προθυμίαν, πῶς ἡστραπτε τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὴν εἰδοθὲν φαιδρότητα τῆς ψυχῆς καθὼς ποτὲ τοῦ πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου ἐφαίνεται ὡσὰν νὰ ἐπῆγαιεν εἰς γάμον, καὶ ὄχι εἰς θάνατον. Οὗτος ἦτον ὅλως ἡλλοιωμένος, οὗτος ἐπόθει καὶ ἐδίψα τὸν ὑπὲρ Χριστὸν θάνατον ὥς ἡ Δαυϊτικὴ ἔλαφος παρὰ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, εἶχε γὰρ τὸ πῦρ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης τῆς καρδίας του κράζων, κατὰ Παῦλον, τῆς ἡμᾶς χωρίσῃ ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; καὶ τὰ ἑξῆς. "Ὅτε λοιπὸν τὸν ἐγονάτισεν ὁ Τζελάτης, ἦπλωνεν ὁ Μάρτυς τὸν λαιμόν του ὅσον ἡδύνατο διὰ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ εὐκόλα καὶ ὀγλίγωρα, ὅστις προσευχόμενος ἀπετμήθη τὴν μακαρίαν αὐτοῦ κεφαλὴν καὶ ἔλαβε τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον κατὰ τὸ α.χ.σ β; ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ Σεπτεμβρίου κ.γ. ἡμέρα δευτέρα, καὶ ἡ μὲν Ἁγία καθαρὰ καὶ ἁμωμὴς αὐτοῦ ψυχὴ, ἀνέβη μὲ πολλὴν παρησίαν φωτὶ Οὐρανίῳ ἀποστράπτουσα καθαρωτέρα καὶ τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου μὲ ἀκτίνας στεφανηφόρος συντροφιασμένη μὲ τὰ τάγματα τῶν ἁγίων Ἀγγέλων καὶ τῶν Μαρτύρων εἰς τὰ Οὐράνια διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τρανέτερον τῆς Ἁγίας Τριάδος. Θεὸς δὲ χάρις ἀπέμεινεν εἰς τὸ Ἅγιον αὐτοῦ Λεῖψανον καὶ ἐβλεπον φῶς καὶ ἐκατέβαιναν οὐρανόθεν τρεῖς νύκτας προφανῶς εἰς αὐτὸ καὶ ἐφαίνετο τὸ Μαρτυρικὸν ἐκεῖνο λείψανον ὅλῳ φῶς καὶ οἱ μὲν Χριστιανοὶ ἔχαιρον βλέποντες καὶ ἡγάλλωντο οἱ δὲ Ἀγαρινοὶ διεπρίοντο τὰς καρδίας καὶ διὰ νὰ κρύψουν τὸ θαῦμα ἔλεγον· ἡμεῖς τὸν ἐκόψαμεν καὶ ὁ Θεὸς ἔρρηψε φωτιά καὶ τὸν κατακαίει. Ἰδόντες δὲ οἱ Χριστιανοὶ τὸ Ἅγιον φῶς ἐπῆγαν τινὲς εὐλαβεῖς εἰς τὸν Κριτὴν καὶ δίδοντές του Ἀργύρια ἱκανὰ ἔλαβον τὸ Ἅγιον λείψανον καὶ μὲ μεγάλῃν παρησίαν τὸ ἔθαψαν εἰς τὸ Μονα-

στήριον τῆς Παναγίας εἰς τὴν Χάλκην. Καὶ ἔπειτα ὁποῖος ἤθελεν ἔδιδεν ἓνα φλωρί καὶ ἔβαφε τὸ μανδύλι του εἰς τὸ αἷμα τοῦ Ἁγίου, ἐκεῖ ὅπου τὸν ἐκόψαν καὶ οἶαν ἀσθένειαν εἶχε καλῶς ἐλάμβανε τὴν ὑγίαν του. Ἄλλος δὲ τις ἔπαιρνε τὸ μανδύλιον τὸ ὁποῖον ἔθετον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Μάρτυρος καὶ βάνοντάς το ἐπάνω εἰς ἓνα ἄνθρωπον ὅπου εἶχε θερμὴ πολυκαιρινήν, εὐθὺς ἔλαβε τὴν ὑγίαν του. Μετ' ὀλίγον δὲ καιρὸν ἔκαμαν ἀνακομιδὴν τοῦ Ἁγίου Λειψάνου καὶ ἐπῆραν τὴν Ἁγίαν αὐτοῦ Κάραν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας ὅπου ὀνομάζεται Κοντοσκάλῃ, ἐκεῖ δὲ ἦτο ὁ Σύγγελος τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας ὀνόματι Γρηγόρηος ἐκ τῆς τοῦ Ἁγιωνύμου Ὁρους Μονῆς τοῦ Ξηροποτάμου ἄνθρωπος σοφώτατος καὶ ἐνάρτεος, πολλὰ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου ἀγαπώμενος. Οὗτος ἐζήτησε τὴν Κάραν τοῦ Μάρτυρος ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς, νὰ τὴν πάρῃ εἰς τὸ Μοναστήριόν του τὴν ὁποίαν πέρνωντας, τὴν εἶχε ἐκεῖ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διὰ ἀγιασμὸν τῶν Χριστιανῶν.

Μετὰ τινα δὲ καιρὸν τοῦ Συγγέλου ἀποθανόντος, τὴν ἐπῆραν οἱ ἐπίτροποι τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἄλλὰ δύο κομμάτια ἅγια λείψανα τὰ ἔληθεν ὁ Πατριάρχης.

Ἐπῆγαν οἱ Πατέρες ἀπὸ τὸ ξηροποτάμι νὰ κληρονομήσουν τὸν Σύγγελον, ἀλλὰ τὴν Ἁγίαν Κάραν καὶ τὰ ἅγια λείψανα τὰ ἐκράτησαν ἄλλοι δὲ πατέρες ὕστερον πηγαίνοντες μετὰ βίας ἐπῆραν τὰ λείψανα ἀπὸ τὸν Πατριάρχην, τὴν Ἁγίαν τοῦ Μάρτυρος Κάραν δέ, ὅλος ὁ Μαχαλᾶ; ἔστρεψε νὰ τὴν δώσουν, ἓνας δὲ ἄρχοντας πρῶτος ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησίας δὲν ἄφησε νὰ τὴν πάρουν, ἀλλὰ ἔχουν, ἔλεγεν εἰς τὸ Μοναστήριον πολλὰ ἅγια λείψανα καὶ ἡμεῖς ἔχομεν περισσοτέραν χρεῖαν, νὰ τὴν ἔχομεν ἐδῶ. Ἐμείναν λοιπὸν οἱ πτωχοὶ πατέρες πικραμένοι, εἶχον ὅμως τὸ θάρρος τοὺς εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν Ἅγιον. Τὴν ἑπαύριον ἔβγαλεν πανοῦκλαν ὁ ἄρχων ἐκεῖνος, Στέλλει κράζει τοὺς Πατέρας τοῦ ψάλλουν Ἀγιασμόν καὶ εὐθὺς ὑγίανε (ιάθη) ζητοῦσι πάλιν οἱ Πατέρες τὴν Ἁγίαν Κάραν ἐκεῖνος δὲν τὴν δίδει, ἔβγαλεν δευτέραν Πανοῦκλαν, καὶ πάλιν δὲν τὴν ἔδωκε. Τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ φαίνεται ὁ Ἅγιος εἰς τὸν ὕπνο τοῦ προηγουμένου Πατᾶ Μακαρίου, ὡσὰν ἓνα παιδί νέον, ὀλίγον ξανθόν, καὶ τοῦ λέγει αὐριον πικρὴν εἰς τοὺς ποθεῖς Πάτερ.

Τὴν ἐπαύριον κυπαῖ πάλιν ἡ πανοῦκλα τὸν ἄρχοντα καὶ τὴν γυναῖκα του, ἔστειλεν πάλιν καὶ ἔκραξεν τοὺς Πατέρας ὄλους καὶ παρθεύς ὅπου τὸν ἐσταύρωσαν ἰάθη). Τότε τοὺς ἔδωκε καὶ τὴν Ἁγίαν Κράναν καθὼς καὶ ἄλλα πολλὰ ἀφιερώματα διὰ τὸ Μοναστήριον, τὰ ὁποῖα λαβόντες μετὰ τῆς Ἁγίας Μαρτυρικῆς Κάρας ἤλθον μὲ μίαν μεγάλην χαρὰν εἰς τὸ Μοναστήριον, ἐν ᾧ εὐρίσκοντο μέχρι τῆς σήμερον.

Οὗτος εἶναι ὁ βίος καὶ τὸ Μαρτύριον τοῦ Νέου Νικολάου ἀλλὰ τέλειον τὸ φρόνημα, εὖτως ἠγωνισθῇ καὶ εὖτω κατὰ Κράτος ἐνίκησε τὸν ἐχθρὸν διάβολον, καὶ δὲν τοῦ ἔγινε κανὲν ἐμπόδιον, καθὼς πολλοὶ καὶ ἀμελεῖς καὶ ἀνανδροὶ καὶ φιλόσοφοι καὶ φιλήθονοι μᾶλλον, ἢ φιλόθεοι λέγουσι, ὅτι δὲν εἶναι καιρὸς τάχα Μαρτυρίου, ὅτι ἡσθένησεν ἡ φύσις, ὅτι πίστιν δὲν γυρεύουν αἱ κρατοῦντες, ἀλλὰ χρήματα καὶ ὅτι αὐθάδεια εἶναι ἵνα γείνηται ὁ ἄνθρωπος ῥηψοκίνδυνος καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ψυχρὰ καὶ ἀχρηστὰ καὶ ἀνόητα λόγια ἐκόπτοντες τὴν προθυμίαν τῶν θελόντων ἠγωνισθῆναι καὶ ἄκυρον ποιοῦντες ὅσον τὸ ἐπ' αὐτοῖς τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ ὅπου λέγει πᾶς ὅστις ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς καὶ οὐ μὴ λείψῃ ἡ γενεὰ αὕτη τῶν Μαρτύρων δηλαδὴ ἕως τῆς συντελείας, τὰ ὁποῖα τοῦ Χριστοῦ λόγια ὁ Νέος τὴν ἡλικίαν Νικόλαος, μὲ τὸ ἔργον ἐτελείωσε, καὶ δὲν εὗρηκε κανέναν ἐμπόδιον, οὔτε τὸ νέον τῆς ἡλικίας, οὔτε ὁ καιρὸς, οὔτε ἡ ψυχρότης, καὶ τὰ λόγια τῶν πολλῶν, οὔτε τῶν κρατούντων ἡ ὁμότης οὔτε τοῦ διαβόλου αἱ νοηταὶ φάλαγγες καὶ τὸ πλῆθος τῶν παγίδων ὅπου ἤτοιμασαν, οὔτε κολακείαι οὔτε φοβερῖσμος, οὔτε ἰδιωρεαί, οὔτε ὑποσχέσεις, οὔτε αὐτὸν πάντων τὸ δεινώτατον ὁ θάνατος, ἀλλ' ἴσχυσε πάντα, καὶ εἰς τέλος ἐνίκησε καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον μὲ μόνον τὸ Χριστιανὸς εἶμαι.

Εὐλογητὸς λοιπὸν ὁ Θεὸς καὶ δεδοξασμένος καὶ υπερύμνητος ὅπου μᾶς ἤξωσε καὶ τώρα Μάρτυρας ὅτι ὄχι ὁ τόπος ἀλλὰ ὁ τρόπος καὶ ἡ προθυμία κάμει τὸν ἄνθρωπον φιλόθεον ἐπειδὴ ἀγκαλὰ καὶ ὁ τόπος τῆς Ἑλλάδος εὐρίσκονται σήμερον δυστυχισμένοι ὑπὲρ ποιεῖ ἀπὸ τὰς καιρικὰς περιστάσεις, ἀλλὰ αὐτοὶ πάλιν τὴν σήμερον ἔχουν τὸ Κράτος καὶ καύχημα εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ μαρτυριῶν καθ' ἑκάστην, ἂν καλὰ καὶ ὄχι διὰ ξίφους, ἄλλοι μὲ τὰς καθημερινὰς περιστάσεις καταδρομὰς ἀνυπόφορα δοσήματα, ἀρπαγὰς αἰχμαλωτισμούς, φυλακὰς, θλίψεις, στενοχωρίας καὶ ἄλλα μύρια ἀπὸ τὸν βαρύντατον ζυγὸν τῶν

ἀθρόων ἀγαστηνῶν εἰς ὅλην τοὺς τὴν ζωὴν καὶ διὰ τὰ εἶπω μὲ κάποιον θάρρος πρὸς τοῦτον πληροφορίαν αὕτη εἶναι ἡ (ὑπερβολὴ) παροβολὴ ὅπου εἶδεν ὁ Θεολόγος εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν. Οὗτος εἶναι οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης καὶ ἐπλυναν καὶ ἐλεύκαναν τὰς στολὰς αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι τοῦ Ἀρνίου, διὰ τοῦτο ἦσαν ἐνώπιον τοῦ Θρόνου τοῦ Θεοῦ ἵνα λατρεύωσιν αὐτῷ νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας ἐν τῷ Ναῷ αὐτοῦ. Καὶ καθήμενος ἐπὶ τοῦ Θρόνου θέλει κατασκηνώσαι ἐπάνω αὐτῶν. Δὲν θέλει πεινάσει πλέον, οὐδὲ θέλων διψάσῃ οὐδὲ θέλει πέσαι ἀπάνω τους ὁ ἥλιος οἱ δὲ κανένα καῦμα ὅτι τὸ ἄρνιον ἡγουν ὁ Χριστὸς ὅπου μέσον τοῦ Θρόνου θέλει τοὺς ποιμοῖναι καὶ θέλει τοὺς ὀδηγήσει εἰς τὰς ζωὰς βρύσεις τῶν ὑδάτων· καὶ ὁ Θεὸς θέλει ἐξαλείψει πᾶν δάκρυον ἀπὸ τὰ ὀμμάτια τους, καὶ πάλιν ἡ δὲ ὑπομονὴ καὶ ἡ πίστις τῶν Ἀγίων, οἱ δὲ ἡγουντες τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πίστιν τοῦ Ἰησοῦ, Μακάριοι καὶ μακάριοι οἱ νεκροὶ ὅπου ἀποθνήσκουν εἰς τὸν Κύριον ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἔξης.

Νὰ λέγει τὸ Πνεῦμα, διὰ τὰ ἀναπαυθῶν ἀπὸ τοὺς κόπους τους καὶ τὰ ἔργα τῶν ἀκολουθοῦν κατόπιν τους εἰς τὴν βασιλείαν δηλαδὴ τὸν οὐρανὸν ὅτι δὲν ἔχουν ἀνάπαυσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς οἱ προσκυνοῦντες τὸ Θηρίον ἡγουν τὸν Μωάμεθ καὶ τὴν εἰκόνα του καὶ ἡ τις λαμβάνει τὸ χάραγμα τοῦ ὀνόματος του τὴν περιτομὴν δηλαδὴ καὶ πάλιν εἶδον θάλασσαν ὑαλίνην ἢ ἀνακατωμένην μὲ φωτὶαν καὶ ἐκεῖνος ὅπου ἐνίκησεν τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα του καὶ τὸ χάραγμα του καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος του ὅπου ἔστεκον εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ὑαλίνην καὶ εἶχον κιθάρας τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ᾠδὴν τοῦ Ἀρνίου λέγοντες, μέγαλα καὶ θαυμάσια εἶναι τὰ ἔργατά σου, Κύριε ὁ Θεὸς Παντοκράτωρ, δίκαιε καὶ ἀληθινὴ εἶναι αἱ ὁδοὶ σου, ὦ Βασιλεῦ τῶν Ἀγίων τίς οὐ μὴ φοβηθεῖσθαι Κύριε καὶ δοξάσῃ τὸ ὄνομά σου; καὶ πάλιν εἶδον Θρόνους καὶ τινὲς ἐκάθισαν ἐπ' αὐτοὺς καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πελεκουσαγμένων διὰ τὴν Μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ὅσοι δὲν προσκύνουν τὸ θηρίον οὐδὲ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ καὶ δὲν ἔλαβον τὸ χάραγμα του, βλέπει πῶς εἰς τὸν χορὸν τῶν Μαρτύρων ἀριθμοῦνται οἱ Χριστιανοὶ τοῦ νῦν καιροῦ καὶ χωρὶς τὴν χύσιν τοῦ αἵματος νοητοὶ Μάρτυρες, διὰ τὴν ὑπομονὴν καὶ διὰ τὴν πίστιν; ἀλλὰ καὶ καθ' ἑκάστην διὰ ἀναγκαινισμούς καὶ παρηγορίας, καὶ πληροφορίας τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν δὲν θέλει ὁ στρατοπεδάρχης Ἰησοῦς καὶ ἐβγάνει καὶ αἰσθητῶς ἀνδρειομένους ἀνδρας πρὸς παρτάξιν τοῦ ἐχθροῦ καὶ τὸν Δαυὶδ κατὰ Γολιάθ ἀπὸ τὸν λόγον μου ἐπὶ εὐφημίαν προκαίμενος Μεγαλομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ Νικόλαος, οὗ ταῖς πρεσβείαις ὑσθεθίμεν τῶν παγίδων ἀνιερῶν καὶ τύχοιμεν μετ' αὐτοῦ τοῦ χοροῦ τῶν Μαρτύρων ἐν τῇ Ἀγίᾳ καὶ Ἀγύρῳ Μακαριότητι Ἀμήν.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ ΕΚΔΟΘΕΙΣΩΝ ΥΠΟ Γ. ΒΟΥΤΕΡΗ

Ἐφημερίου τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου

Αὐγούστου 23. Τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου τοῦ Συκε-
λιώτου Ἀπολ. Ἦχος α'.

Τὸ σῶμα ταπεινώσας, ἐν νηστείαις καὶ εὐχαῖς, καὶ ἐν ἀγρυπνίαις
πανίχοις τε, ἐκπύον κατατρεχῶν ὥνπερ Ἄγγελος ἐν γῇ ἐβίωσας Πάτερ,
καὶ τοὺς πόνους τῶν ἀρετῶν νῦν δρεπόμενος, δόξα τῷ δεδωκότι σοι
ισχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν
ἰάματα.

Κοντάκιον Ἦχος. πλ. Δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ὡς ἀπὸ βρέφους τῷ Θεῷ οὐ ἀνακείμενος, φωστὴρ ἐδείχθης, φαι-
νὸς Εὐβοίας πάνσοφς, ἐχορημάτισας Ὁσίῳν ἐγκαλώπισμα, πολιστής τε
Ὅρους τοῦ Νεοτάκοι, Ἀσκητῶν τε θεῖον ἔρεισμα, τῶν σὲ τιμῶντων
προσβευτῆς ἐτοιμώτατος, διὰ κράζομεν, χαίρομε Πάτερ Νικόλαε.

Μεγαλυνάριον τῆς Θεοτόκου.

Παρέστης Παρθένε ἐκ δεξιῶν τοῦ Παμβασιλέως, ὡς Βασίλισσα
τοῦ παντὸς περιβεβλημένη, καὶ περιλαμπομένη, φωτὶ τῶν σῶν χαρί-
των θεοχαρίτωτε.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀποδίδεται τῆς Κοιμήσεως ἡ Ἑορτή, συμπάλ-
λεται καὶ ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἀγίου Νικολάου, τοῦ ἐν τῷ Ὄρει τοῦ
Νεοτάκου τῆς Χαλκίδος, ὑπάρχει Ἀκολουθία του εἰς ἐμέ.

9 Μαΐου Νικολάου τοῦ ἐν Βονένοις Ἀπολ. Ἦχος Δ'

Ὡς τῶν νοσούντων ὁ ἀμισθος ἰατρός, καὶ τῶν ἐν κινδύνῳ ἀπροσ-
μάχητος βοηθός, θλιβομένων τε θερμὸς ὑπερασπιστής, καὶ τὸν ἐν
παντοίαις ἀνάγκαις ὑπέρμαχος, οὐιομάργος ἐξ ἐώας Νικόλαε, πρόσβευς
Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν

Τὰ ἄνω ζητῶν, τῶν κάτω κατεφρόνησας, καὶ κόσμον λιπών, Θεῷ
ἠκολούθησας, ἐξ ἐώας ἄριστε, ἐν Βονένοις παρώκησες, ἐν οἷς θῦμα
γενόμενος, Χριστῷ προσενήνυκας Νικόλαε.

Μεγαλυνάριον

Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, τὸν ἐκ τῆς ἐώας ἐξαστράψαντα
ἀθλητὴν φύλακα καὶ ρύστην, Χριστιανῶν ἀτάντων, Νικόλαον τὸν
Νέον, Χριστοῦ τὸν μάρτυρα.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσονται δίκαιοι Ἀλληλούια

Ἀκολουθία Ἀγίου Νικολάου εἰς χεῖρας μου Ἀθῆναι 1873

20. Μαΐου. Ἡ Ἀνακομιδὴ τῶν Λειψάνων τοῦ Ἀγίου Νικολάου τοῦ
ἐκ Μύροις Ἀπολ. Ἦχος V'.

Καθύπερ ἥλιος ἐφάνη τῇ κίσει ἡ σεβασμία Ἱεράρχα ἡμέρα, τῶν
Λειψάνων σου τῆς Ἀνακομιδῆς, σκότος ἐκδιώκουσα, τοῖς ἐνθέοις ἀκ-
τίσι, πειρασμῶν καὶ θλίψεων ἐκ τῶν σῶν εὐφημούντων, καὶ ἐκ βοῶν-
των πίστει τῇ θερμῇ χαίροις προστάτα τοῦ κόσμου Νικόλαε.

Κοντάκιον Ἦχος Γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὴν ἐὼαν ἠΰφρανας ἐν τῇ ζωῇ σου παμμάκαρ, καὶ τὴν δύσιν αὐγα-
σας, τοῖς ἱεροῖς σοι Λειψάνοις ἄπασαν τὴν οἰκουμένην περιλαμβάνει,
θαύμασι καὶ ταχυδρόμοις ἐπιστάσις διὰ τοῦτο συνελθόντες, σὲ εὐφη-
μοῦμεν Πάτερ Νικόλαε.

Μεγαλυνάριον.

Ἐχει τὸ σὸν Πνῦμα ὁ οὐρανός, σῶμα δὲ τὸ θεῖον, Ἰταλία ἡ θαν-
μαστή, ὑπὲρ καταιέθη βλίψων ἄφθονα μύρα, καὶ θαύματα πηγάζων
Πάτερ Νικόλαε.

Ἀκολουθία παρ' ἐμοῦ τοῦ Ἀγίου Νικολάου Κεφαλληνία.

23 Σεπτεμβρίου. Ἡ σύλληψις τοῦ Προδρόμου

Ἀπολυτίκιον Ἦχος Δ'.

Ἡ πρῶν οὐ τέκτουσα οἰτεῖρα εὐφράνθητι. Ἰδοὺ γὰρ συνέλαβες
Ἠλίου λύχνον σαφῶς, φωτίζειν τὸν μέλλοντα, πᾶσαν τὴν οἰκουμένην,
ἀβλεψία νοσοῦσαν, χόρευς Ζαχαρία, ἐμβοῶν παρηγοῖα, Προφήτης τοῦ
Υἱοῦ σου ἐστίν, ὁ μέλλων τίκτεσθαι.

Κοντάκιον Ἦχος Α'. Χορὸς ἀγγελικὸς

Εὐφραίνεται λαμπρῶς Ζαχαρίας ὁ μέγας, καὶ ἡ πανευκλεὴς Ἐλισά-
βετ ἡ οὐξίξ, ἀξίως συλαμβάνουσα, Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον, ὃν Ἀρ-
χάγγελος εὐαγγελίστατο χαίρων, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀξιοχρέως τιμῶμεν
ὡς μύστην τῆς χάριτος.

Μεγαλυνάριον

Στεῖρα καὶ προσβύτις θεῖα βουλή, καρπὸν συλλαμβάνει, τὸν ὑπέρ-
τερον Προφητῶν, τῶν τὴν ἀκαρπία ψυχῶν μέλλοντα τέμνειν, ἀξίνη
μετανοίαν οὐ μεγαλύνομεν.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος. Ἀλληλούια.

23 Σεπτεμβρίου. Τοῦ Ἀγίου Νικολάου τοῦ Καρπενησίου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος Πλ. Α'.

Ἐφρυεύθης ὡς ῥόδον πανευδέστατον, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου,
μόρτης Νικόλαε, καὶ ἐποτίσθης δαψιλῶς, θείοις αἱμάτων σου, εὐωδι-
άζει δὲ τερπνῶς, τὰς διανοίας τῶν πιστῶν, διό σοι θερμῶς κραυγάζω,
τὸ δεισιδὲς τῆς ψυχῆς μου, ὁσμαῖς χαρίτων σου καταλάμπρυνον.

Κοντάκιον Ἦχος Δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Καταβάλων τὰς τῶν Ἀσμάτων ἐπίρσεις, ὡς στρατιώτης δυνατὸς τοῦ Δεσπότου νικητικὸν διάδημα ἀπέιληφας, ὅθεν εὐφημοῦμεν σε, ὡς γενναῖον ὀπλίτην, πόθῳ ἐκτελοῦντες σου τὴν πανόρτονον μνήμην, ἐν ἣ δουλώπει σωθῆσθαι ἡμᾶς τοὺς σὲ ὑμνοῦντας τρισμάκαρ Νικόλαε.

Μεγαλυνάριον

Τὸν Λαμπρὸν καὶ ἔνδοξον ἀθλητὴν, Νικόλαον πάντες, εὐφημώμεν εὐσεβῶς εἰς τὴν τοῦ Μωάμεθ, διήλεγξαι θρησκείαν, καὶ τὸν Χριστὸν ἐνδόξως, καθωμολόγησε.

6 Δεκεμβρίου. Τοῦ Ἀγίου Νικολάου. Ἀπολ. Ἦχος Δ'.

Τῆς πίστεως κανὼν τε καὶ εἰκὼν πραότητος, τῇ σῇ πολίμνῃ ἐδείχθης Ἱεράρχα Νικόλαε· ἐξέλαμψας διὸ ἐν οὐρανοῖς, φαιδρότερον ἡλίου ἀστραπῆς, ἱκετεύομεν οὖν πάντες ἐξ οὐρανοῦ λιταῖς σου καταπεμφθῆναι, νίκας τῷ φιλοχρήστῳ Βασιλεῖ, εἰρήνην τοῖς εὐσεβέσι τε, καὶ τῆς ψυχῆς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον. Ἦχος Γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἐν τοῖς Μύροις Ἄγιε, ἱερουργὸς ἀνεδείχθης, τοῦ Χριστοῦ γὰρ Ὅσιε τὸ Εὐαγγέλιον πληρώσας, ἔθηκε τὴν ψυχὴν σου ὑπὲρ λαοῦ σου, ἔσωσας τοὺς ἀθώους ἐκ τοῦ θανάτου, διὰ τοῦτο ἡγιασθης, ὡς μέγας μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Μεγαλυνάριον

Ὁρφανῶν προστάτην τε καὶ χηρῶν, πεινόντων τροφέα, πενομένων τε πλουτιστὴν αἰχμαλώτων ῥύστην, πλεόντων τε σωτήρα, κεκτήμεθα παμμάκαρ σοφὲ Νικόλαε.

31 Ὀκτωβρίου. Τοῦ Ἀγίου Νικολάου Ὁσιομάρτυρος τοῦ ἐν Χίῳ Ἀπολυτίκιον Ἦχ. Γ'.

Μέγα καύχημα τῆς Χίου πάλαί, ἀξιάγαστε τῆς σῆς πατρίδος ἀθλόφορε Χριστοῦ γενναιοῦτατε, ὡς οὖν ἐν ταύτῃ τὸ αἷμα ἐξέχεας καὶ μακαρίαν εἰργάσω Νικόλαε, οὕτως Ἄγιε ἀξίην περὶσώξαι τοὺς σαῖς πρὸς Κύριον δέησαι.

Κοντάκιον Ἦχος Γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Φερονύμως γέγοναι, νίκης λαοῦ ὁρθοδόξου, ἱερὲ Νικόλαε, ὑπὲρ Χριστοῦ ἐναθλήσας, ὅθεν σοι ἐν κατανύξει ψυχῆς βοῶμεν, δώρησαι ἡμῖν τὴν νίκην ταῖς σαῖς πρεσβείαις, κατ' ἐχθρῶν τῶν δραμένων καὶ ἀοράτων τοῖς σὲ τιμῶσι πιστῶς.

Μεγαλυνάριον.

Ὡς ἀστήρ ἐξέλαμψας φαινὸς ἐκ τῆς νήσου Χίου, τῶν Μορτύρων ἡ καλλονή, Νικόλαε μάκισ, καὶ πάντας καταναγάζεις, τοὺς σὲ ἀνευφημοῦντας καὶ μεγαλύνοντας.